

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

ΜΗ ΗΛΙΘΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 739

Ἔτος ΛΒ΄

1 Ἰουνίου 1977 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 3628 280

Ὁ ἐν τοῦ ἀφελληνισμού μέγας Ἐθνικὸς κίνδυνος

Εἶναι πλέον ἢ γνωστόν, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐμεγαλουργήσεν ὡς Ἔθνος, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, στηριζομένη ἐπὶ τῶν θυνικοθρησκευτικῶν τῆς παραδόσεως.

Καὶ εἰς τοὺς προχριστιανικοὺς ἀκόμη χρόνους διεκρίνετο διὰ τὴν πρὸς «τὰ σεβάσματα» αὐτῆς εὐλάβειαν. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐπιβεβαίωσι θεσπενύστεως καὶ ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις ἀρχόμενος τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῇ Ἀρείῳ Πάγῳ δημιουργίας του λέγει: «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὥς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ» (Πρ. ΙΖ' 22). Σὰς ἐλέπω εὐλαβεστέρους εἰς τὰ τῆς θρησκείας σας ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαούς. Ἀλλὰ καὶ αἱ τότε θυσιῖαι των, πρὸ παντός πρὸ τῆς ἐνάρξεως πολέμων, οἱ χρησμοὶ κλπ. τὸ αὐτὸ μαρτυροῦν.

«Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ» (Γαλ. Δ' 4) ἀντικατέστησαν οἱ Ἕλληνες τὴν πεπλανημένην των θρησκείαν διὰ τῆς χριστιανικῆς τοιαύτης. Ἐκ τῆς ἱστορίας δὲ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν κειμένων τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀποδεικνύεται τρανῶς ὅτι τὸ εὐλογημένον ἀπὸ Θεοῦ μέχρι τῆς Σταυρώσεως τοῦ Σωτῆρος Ἔθνος τῶν Ἑβραίων, ἀντικατέστησε τὸ ἐλληνικὸν τοιοῦτον. Οἱ συμπερασματικοὶ λόγοι τοῦ Σωτῆρος εἰς τὴν παραβολὴν τῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελῶνος, «ἀρθῆσεται ἀφ' ὧν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται Ἑθνοῖς ποιεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ» (Ματθ. ΚΑ' 43), ἀφοροῦν κατὰ πρόκτον μὲν λόγον «τὸ Ἔθνος τὸ Ἅγιον» (Α' Πέτρ. Β' 9) τὸ συγκαίμενον ἐξ ὅλων

ΜΗ ΗΛΙΘΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθ. φδλ. — 739

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

*Έτος ΑΒ'

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — *Αθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628 280

1 Ιουνίου 1977 (Π.Ο.Η.)

Ὁ ἐν τοῦ ἀφελληνισμοῦ μέγας Ἐθνικὸς κίνδυνος

Εἶναι πλέον ἢ γνωστὸν, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐμεγαλοῦρ-
γησεν ὡς Ἔθνος, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, στηριζομέ-
νη ἐπὶ τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν τῆς παραδόσεως.

Καὶ εἰς τοὺς προχριστιανικοὺς ἀκόμη χρόνους
διακρίνετο διὰ τὴν πρὸς «τὰ σεβάσματα» αὐτῆς εὐλάβ-
ειαν. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐπιβεβαίωι θεοπνεύστως
καὶ ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις
ἀρχόμενος τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῷ Ἀρείῳ Πά-
γῳ δημηγορίας του λέγει: «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κα-
τὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ» (Πρ.
17' 22). Σὰς βλέπω εὐλαβεστέρους εἰς τὰ τῆς θρη-
σκείας σας ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς. Ἀλλὰ καὶ αἱ τό-
τε θυσίαι των, πρὸ παντός πρὸ τῆς ἐνάρξεως πολέμων,
οἱ χρησμοὶ κλπ. τὸ αὐτὸ μαρτυροῦν.

«Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἐξα-
πέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ» (Γ' αλ. Α' 4) ἀν-
τικατέστησαν οἱ Ἕλληνες τὴν πεπλανημένην των
θρησκείαν διὰ τῆς χριστιανικῆς τοιαύτης. Ἐκ τῆς
ἱστορίας δὲ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν κειμένων τῆς Καινῆς
Διαθήκης ἀποδεικνύεται τρανῶς ὅτι τὸ εὐλογημένον
ἀπὸ Θεοῦ μέχρι τῆς Σταυρώσεως τοῦ Σωτῆρος Ἔ-
θνος τῶν Ἑβραίων, ἀντικατέστησε τὸ ἐλληνικὸν τοι-
οῦτον. Οἱ συμπερασματικοὶ λόγοι τοῦ Σωτῆρος εἰς
τὴν παραβολὴν τῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελῶνος, «ἐφθί-
σεται ἀπ' ὕμῶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται
Ἔθνοις ποιοῦντι τοὺς καρποὺς αὐτοῦ» (Ματθ. ΚΑ'
48), ἀφορῶν κατὰ πρῶτον μὲν λόγον «τὸ Ἔθνος τὸ
Ἅγιον» (Α' Πέτρ. Β' 9), τὸ συγκαίμενον ἐξ ὅλων

τῶν εἰς Χριστὸν ὀρθῶς πιστευόντων, ἀλλ' εἰδικῶς εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Διότι, ὅτε εὐλαγὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ Παθoυ τοῦ ἐδέχθη ὁ Σωτὴρ τοὺς διὰ τῶν Ἀποστόλων Φιλίππου καὶ Ἀνδρέου προσαχθέντας πρὸς Αὐτόν "Ἑλληνας, ἀνεβόησε: «Ἐβλήθη ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου» (Ἰωάν. ΙΒ' 23).

Ἑλληνες Θεοφόροι Πατέρες συνέταξαν εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους Θεοπνευστῶς τοὺς ἄρους αὐτῶν καὶ τὰ δόγματα, τὴν ὑπέραχον Ὁρθόδοξον ἡμερολογίαν, ἐντεπεξῆρον κατὰ τῶν αἰρετικῶν διὰ τῶν ὑπερέχων συγγραμμάτων τῶν καὶ πολλοί, πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, ἐπεσφράγισαν διὰ τῶν αἱμάτων αὐτῶν τὴν ὀρθόδοξον πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν τῶν. Διὰ τοῦτο δὲ ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ «τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς «Γραικική», ἢτοι Ἑλληνική.

Κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνωφάνθη μετὰ τῆς Πολιτείας, αἱ δὲ Ἀρχόντες καὶ ὁ Λαὸς κατέφευγον, εἰς καιρὸν κινδύνου, εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν «Υπέρμαχον Στρατηγὸν τοῦ Γένους, τὴν Υπεραγίαν Θεοτόκον. Εἰς δὲ τὸν καιρὸν τῆς μακρᾶς δουλείας, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπετέλεσε τὴν σκέπη, τὴν ἐλπίδα, τὴν ὁδηγὸν καὶ προστατίδα τῶν σκληρῶς δοκιμαζομένων Ἑλληνορθόδοξων. Ὁ παλὸς καὶ ἡ ἔφεσις διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς δουλείας, ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐδόθη, ἥτις προσέφερεν εἰς τὸν θυμὸν τοῦ καθήκοντος πολλοὺς ἀπαγχονισθέντας ἱερομάρτυρας, ἐν οἷς καὶ τὸν Μέγαν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριον τὸν Ε'.

Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν Ἀγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν, κατὰ τὸ γνωστὸν θαύριον, ἡγωνίζοντο οἱ ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τῆς Θεοπνεύστου λογικῆς κινούμενοι καὶ ὑπὸ τῆς ὑπερόπλου Δυνάμεως τοῦ «Κυρίου τῶν Δυνάμεων» ἐνισχυόμενοι, ἀπετέλεσαν τὸ θαῦμα τῆς Παλιγγενεσίας.

Δυστυχῶς ὅμως εἰς τὴν ἐποχὴν μας λησμονοῦνται καὶ ἀγνοοῦνται πάντα τὰ ἀνωτέρω, καὶ ἄλλοι μὲν ἀπεριφράστως ἀποφαίνονται ὑπὲρ καταργήσεως «τοῦ κατεστημένου», ἦτοι τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν ἡμῶν παραδόσεων· ἄλλοι δέ, ἐνεργοῦν τὴν κατεδάφισιν τοῦ «κατεστημένου». Τὰ νέα παιδαγωγικὰ συστήματα, ἡ πάσης αἰσχρότητος γέμισα τηλεόρασις, πολλὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ραδιοφώνου ἐκπεμπόμενα, οἱ κινηματογράφοι ἀλλὰ καὶ πλείστοι ἐκ τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν δι' ὀρισμένων ἐκ τῶν γραφομένων καὶ τῆς παραθέσεως δημοσίως αἰσchrῶν εἰκόνων, ἐκθλύνουν, ἐπομένως δὲ καὶ ἀφελληγίζουσιν τὸν περιστάσιον τοῦ Θεοῦ Ἑλληνικὸν Λαόν.

Ἡ κατάργησις τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, τὴν ὁποίαν ἡγάσσε αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, διὰ τῆς συντάξεως καὶ ἀποδόσεως τῶν ἱερῶν κειμένων εἰς αὐτὴν, ἀποκόπτει τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν ἀπὸ τὰς ρίζας καὶ τὰς πηγὰς του.

Ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμός, τοῦ ὁποίου τόσα δειγμάτων τῆς φιλοπατρίας του ἔχομεν καὶ βλέπομεν, πα-

ραδίδεται ἔρμειον εἰς τὰς ὀργανωμένας ἐπιδράσεις τῶν αἰρετικῶν καὶ μηδενιστῶν τῶν χωρῶν εἰς τὰς ὁποίας παροικεῖ.

Ποῖον λοιπὸν ἄλλο στοιχεῖον, ἀπαιτεῖται διὰ γὰ δικαιολογηθῇ τὸ ἐπιγραμματικὸν τοῦ παρόντος: «ἐκ τοῦ ἀφελληνισμοῦ μέγας ἐθνικὸς κίνδυνος»;

Εὐσεβέστετε καὶ ἐνδοξεῖ Ἑλληνικὴ Λαέ. Σὺ διὰ τῶν φιλοσόφων σου τῆς Ἀρχαιότητος ἐδίδαξας εἰς ὅλους τοὺς Λαοὺς τὸ ὀρθῶς σκέπτεσθαι καὶ πράττειν. Σὺ διὰ τῶν ἡρώων σου ἀπέτρεψας τὸν ἐκβαρβαρισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος, πάσαις τε καὶ προσφάτως. Σὺ ἐχρημάτισας ὡς ζῶντῃ τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, διὰ τὴν ἀνοδοῦ αὐτῶν εἰς τὸ ἰδικόν σου ἐπίπεδον. Σὺ, καὶ σὺ, εἶσαι ἡ ἐλπίς διὰ τὴν μελλοντικὴν ἀνάπλασιν ὁλοκλήρου τοῦ Κόσμου. Ἀνάστηθι! Στήθι ἐπὶ τοῦ αἵματοθρόνου καὶ ἡγιασμένου ἐδάφους Σου, ἀγάλαθε τὴν «πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ» ἐπικαλέσθητι τὴν ἀκαταμάχητον τοῦ Θεοῦ Δύναμιν, καὶ ἀντιπαρατάχθητι πρὸς τε τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους, πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς ὑποὺλους ἐχθροὺς τοῦ ἐνδόξου Γένους Σου. Θέσον ὑπεράνω ὅλων τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδοξίας Σου, τῆς ὁποίας ἐτάχθης ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας Θεματοφύλαξ καὶ τὸ γενικὸν συμφέρον τοῦ ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένου ἔθνους Σου. Σὲ ἐξέλεγον ὡς ὑλόφρονα, ὡς βοσκημάτων καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὀλικὰς ἀπολαύσεις καὶ ἀμαρτωλὰς ἡδονὰς. Ἀνάστηθι εἰς τὸ ὄψος τῆς ἀποστολῆς Σου, καὶ μὲ αὐταπάρνησιν καὶ ἀνδιδοτέλειαν ἀγωνίσου «καλὸν ἀγῶνα», διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἐνδόξου Πατρίδος, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλεσαν οἱ ξένοι, θαμβούμενοι ἀπὸ τὴν αὐτοθυσίαν Σου, «Πατρίδα τῶν Πατριδῶν».

Θὰ ἔχης εἰς τὸν εἰρηνικὸν ἀγῶνα Σου συμπαραστάτας ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ πρὸ παντὸς τὴν «Υπέρμαχον Στρατηγὸν τοῦ Γένους Σου», τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ Σου.

Ἡ ἐνδοξὸς Ἑλλὰς πρέπει νὰ ζήσῃ μὲ τὰς ἐξαιρέτως παραδόσεις της, καὶ θὰ ζήσῃ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ κατὰ ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθηρόντως καὶ πρὸς ἅρπιν τυχὸν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρουσίας δι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔτυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κοκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἔδημοσιεύθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

ΜΗ ΗΛΙΘΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 739

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Ἔτος ΛΒ΄

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 3628 280

1 Ἰουνίου 1977 (Π.Ο.Η.)

Ὁ ἐν τοῦ ἀφελληνισμού μέγας Ἐθνικὸς κίνδυνος

Εἶναι πλέον ἢ γνωστὸν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐμεγαλουργήσεν ὡς Ἔθνος, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, στηριζομένη ἐπὶ τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν τῆς παραδόσεως.

Καὶ εἰς τοὺς προχριστιανικοὺς ἀκόμη χρόνους διακρίνετο διὰ τὴν πρὸς «τὰ θεάσματα» αὐτῆς εὐλάβειαν. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐπιβεβαίωι θεοπνεύστως καὶ ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις ἀρχόμενος τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δημηγορίας του λέγει: «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ» (Πρ. ΙΖ' 22). Σὰς βλέπω εὐλαβεστέρους εἰς τὰ τῆς θρησκείας σας ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαούς. Ἀλλὰ καὶ αἱ τότε θυσιᾶι τῶν, πρὸ παντός πρὸ τῆς ἐνάρξεως πολέμων, αἱ χρησμοὶ κλπ. τὸ αὐτὸ μαρτυροῦν.

«Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἐξάπεσταίεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱόν Αὐτοῦ» (Γαλ. Δ' 4) ἀντικατέστησαν οἱ Ἕλληνες τὴν πεπλανημένην τῶν θρησκείαν διὰ τῆς χριστιανικῆς τοιαύτης. Ἐκ τῆς ἱστορίας δὲ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν καιμένων τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀποδεικνύεται τρανῶς ὅτι τὸ εὐλογημένον ἀπὸ Θεοῦ μέχρι τῆς Σταυρώσεως τοῦ Σωτῆρος Ἔθνος τῶν Ἑβραίων, ἀντικατέστηρε τὸ ἐλληνικὸν τοιοῦτον. Οἱ συμπαραμπαικτικοὶ λόγοι τοῦ Σωτῆρος εἰς τὴν παραβολὴν τῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελῶνος, «ἀρθῆσεται ἀπ' ὧν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται Ἑθνοῖς ποιῶντι τοὺς καρποὺς αὐτοῦ» (Ματθ. ΚΑ' 43), ἀφοροῦν κατὰ πρόβλεψιν μὲν λόγον «τὸ Ἔθνος τὸ Ἅγιον» (Α' Πέτρ. Β' 9), τὸ συγχέμενον ἐξ ἑλλήνων

των εἰς Χριστὸν ὀρθῶς πιστευόντων, ἀλλ' εἰδικῶς εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Διότι, ὅτε ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ Παύλου τοῦ ἐδέχθη ὁ Σωτὴρ τοὺς διὰ τῶν Ἀποστόλων Φιλίππου καὶ Ἀνδρέου προσαχθέντας πρὸς Αὐτὸν Ἑλληνας, ἀνέδωκε: «Ἐλθόντες ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου» (Ἰωάν. ΙΒ' 23).

Ἑλληνες Θεοφόροι Πατέρες συνέταξαν εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους Θεοπνεύστως τοὺς ἄρους αὐτῶν καὶ τὰ δόγματα, τὴν ὑπέροχον Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν, ἐντελεσθέντων κατὰ τῶν αἰρετικῶν διὰ τῶν ὑπερόχων συγγραμμάτων των καὶ πολλοί, πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, ἐπεσφράγισαν διὰ τῶν αἱμάτων αὐτῶν τὴν Ὁρθόδοξον πρὸς τὸν Χριστὸν Πίστιν των. Διὰ τοῦτο δὲ ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ «τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς «Γραικική», ἥτοι Ἑλληνική.

Κατὰ τοὺς Βυζαντινὸς χρόνους, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνωφάνθη μετὰ τῆς Πολιτείας, οἱ δὲ Ἀρχόντες καὶ ὁ Λαὸς κατέφευγον, εἰς καιρὸν κινδύνου, εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν «Υπέρμαχον Στρατηγὸν τοῦ Γένους, τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Εἰς δὲ τὸν καιρὸν τῆς μακρᾶς δουλείας, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπετέλεσε τὴν σκέπη, τὴν ἐλπίδα, τὴν ὁδηγὸν καὶ προστατίδα τῶν σκληρῶς δοκιμαζομένων Ἑλληνορθόδοξων. Ὁ παλμὸς καὶ ἡ ἔφεσις διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς δουλείας, ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐδόθη, ἥτις προσέφερεν εἰς τὸν θυμὸν τοῦ καθήκοντος πολλοὺς ἀπαγχονισθέντας ἱερομάρτυρας, ἐν οἷς καὶ τὸν Μέγαν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριον τὸν Ε'.

«Γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν Ἀγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν», κατὰ τὸ γνωστὸν θυόριον, ἡγωνίζοντο οἱ ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τῆς Θεοπνεύστου λογικῆς κινούμενοι καὶ ὑπὸ τῆς ὑπερόπλου Δυνάμεως τοῦ «Κυρίου τῶν Δυνάμεων» ἐνισχυόμενοι, ἀπετέλεσαν τὸ θαῦμα τῆς Παλιγγενεσίας.

Δυστυχῶς ὅμως εἰς τὴν ἐποχὴν μας λησιμονοῦνται καὶ ἀγνοοῦνται πάντα τὰ ἀνωτέρω, καὶ ἄλλοι μὲν ἀπεριφρόντως ἀποφαίνονται ὑπὲρ καταργήσεως «τοῦ κατεστημένου», ἥτοι τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν ἡμῶν παραδόσεων· ἄλλοι δὲ, ἐνεργοὺν τὴν κατεδάφισιν τοῦ «κατεστημένου». Τὰ γὰρ παιδαγωγικὰ συστήματα, ἡ πάσης αἰσχύνης γένουσα τηλεόρασις, πολλὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ραδιοφώνου ἐκπεμπόμενα· οἱ κινηματογράφοι ἀλλὰ καὶ πλείστοι ἐκ τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν δι' ὀρισμένων ἐκ τῶν γραφόμενων καὶ τῆς παραθέσεως δημοσίως αἰσχυρῶν εἰκόνων, ἐκθηλύνουν, ἐπομένως δὲ καὶ ἀφελληνίζουσιν τὸν περιούσιον τοῦ Θεοῦ Ἑλληνικὸν Λαόν.

Ἡ κατάργησις τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, τὴν ὁποίαν ἡγίασε αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, διὰ τῆς συντάξεως καὶ ἀποδόσεως τῶν ἱερῶν κειμένων εἰς αὐτήν, ἀποκόπτει τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν ἀπὸ τὰς ρίζας καὶ τὰς πηγὰς του.

Ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς, τοῦ ὁποίου τόσα δειγματα τῆς φιλοπατρίας του ἔχομεν καὶ βλέπομεν, πα-

ραδίδεται ἔρμαιον εἰς τὰς ὀργανωμένας ἐπιδράσεις τῶν αἰρετικῶν καὶ μηδενιστῶν τῶν χωρῶν εἰς τὰς ὁποίας παροικεῖ.

Ποῖον λοιπὸν ἄλλο στοιχεῖον ἀπαιτεῖται διὰ τὴν δικαιολογητὴν τὸ ἐπιγραμματικὸν τοῦ παρόντος: «ἐκ τοῦ ἀφελληνισμοῦ μέγας ἐθνικὸς κίνδυνος»;

Ἐυσεβέστετε καὶ ἐνδοξεῖ Ἑλληνικὴ Λαέ. Σὺ διὰ τῶν φιλοσόφων σου τῆς Ἀρχαιότητος ἐδίδαξας εἰς ὅλους τοὺς Λαούς τὸ ὀρθῶς σκέπτεσθαι καὶ πράττειν. Σὺ διὰ τῶν ἡρώων σου ἀπέτρεφας τὸν ἐκθαρραρισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος, πάσαις τε καὶ προσφάτως. Σὺ ἐχρημάτισας ὡς ζώμῃ τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, διὰ τὴν ἀνοδὸν αὐτῶν εἰς τὸ ἰδικόν σου ἐπίπεδον. Σὺ, καί, σὺ, εἶσαι ἡ ἐλπίς διὰ τὴν μελλοντικὴν ἀνάπλασιν ὁλοκλήρου τοῦ Κόσμου. Ἀνάστηθι! Στήθι ἐπὶ τοῦ αἰματοβρέκτου καὶ ἡγιασμένου ἐδάφους Σου, ἀνάλαβε τὴν «πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ» ἐπικαλέσθη τὴν ἀκαταμάχητον τοῦ Θεοῦ Δύναμιν, καὶ ἀντιπαράταχθῃ πρὸς τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους, πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς ὑπόβλους ἐχθροὺς τοῦ ἐνδόξου Γένους Σου. Θέσον ὑπεράνω ὅλων τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδοξίας Σου, τῆς ὁποίας ἐτάχθης ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας Θεματοφύλαξ καὶ τὸ γενικὸν συμφέρον τοῦ ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένου ἔθνους Σου. Σὲ ἐξέλαβον ὡς ὀλόφρονα, ὡς βασκηματώδη καὶ σοῦ ὑπόσονται ὀλικὰς ἀπολαύσεις καὶ ἀμαρτωλὰς ἡδονὰς. Ἀνάστηθι εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς Σου, καὶ μὲ αὐταπάρνησιν καὶ ἀνδιωτέλειαν ἀγωνίσου «καλὸν ἀγῶνα», διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἐνδόξου Πατρίδος, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλεσαν οἱ ξένοι, θαμβωμένοι ἀπὸ τὴν αὐτοθυσίαν Σου, «Πατρίδα τῶν Πατρίδων».

Θὰ ἔχης εἰς τὸν εἰρηνικὸν ἀγῶνα Σου συμπαράστατας ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ πρὸ παντὸς τὴν «Υπέρμαχον Στρατηγὸν τοῦ Γένους Σου», τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ Σου.

Ἡ ἐνδοξὸς Ἑλλὰς πρέπει νὰ ζήσῃ μὲ τὰς ἐξαιρέτας παραδόσεις τῆς, καὶ θὰ ζήσῃ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμῶς Ἱερά Σύνοδος, καθηκόντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρουσίας βε, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει τὰς τῆς ἡ ἀπὸ τῆς τὰς ἀπόψεως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐδημοσιεύθῃ ἐν μέρεσι ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

[illegible][illegible]

Αριθ. φακ. — 739
Ετος ΑΒ. 1 Ιουλίου 1977 (ΜΟΗ)
Ταχ. 3628 280 Τηλ. 147 Τηλ. 3628 280
Ταχυδρομ. 32 -- Αθήνα Τ. 147
Τμήμα Κανονισμών 5. —

WM 11410N OPTANON THE EKKAHIZIAZ TON TINIION OP0010EON XP12ITIANON EAAA40Z

«Дукъ арванбѣда се...»

ΣΙΡΑΝΟΜΑΝΑ

[illegible]

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθ. φύλ. — 739

*Έτος ΑΒ΄

1 Ιουνίου 1977 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — *Αθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628 280

Ὁ ἐν τοῦ ἀφελληνισμοῦ μέγας Ἐθνικὸς κίνδυνος

Εἶναι πλέον ἢ γνωστὸν, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐμεγαλοῦρ-
γησεν ὡς ἔθνος, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, στηριζομέ-
νη ἐπὶ τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν της παραδόσεων.

Καὶ εἰς τοὺς προχριστιανικοὺς ἀκόμη χρόνους
διεκρίνετο διὰ τὴν πρὸς «τὰ σεβάσματα» αὐτῆς εὐλά-
θειαν. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐπιβεβαίωι θεοπνεύστως
καὶ ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις
ἀρχόμενος τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῷ Ἀρείῳ Πά-
γῳ δημηγορίας του λέγει: «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κα-
τὰ πάντα ὡς δαισιδαίμονες ὑμᾶς θεωρῶ» (Πρ.
ΙΖ' 22). Σὰς βλέπω εὐλαβεστέρους εἰς τὰ τῆς θρη-
σκείας σας ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαούς. Ἀλλὰ καὶ αἱ τό-
τε θυσίαι τιν, πρὸ παντὸς πρὸ τῆς ἐνάρξεως πολέμων,
οἱ χρήμοι κλπ. τὸ αὐτὸ μαρτυροῦν.

«Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἐξα-
πέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ» (Γαλ. Α' 4) ἀν-
τικατέστησαν οἱ Ἕλληνες τὴν πεπλανημένην τῶν
θρησκείαν διὰ τῆς χριστιανικῆς τοιαύτης. Ἐκ τῆς
ἱστορίας δὲ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν κειμένων τῆς Καινῆς
Διαθήκης ἀποδεικνύεται τρανῶς ὅτι τὸ εὐλογημένον
ἀπὸ Θεοῦ μέχρι τῆς Σταυρώσεως τοῦ Σωτῆρος ἔ-
θνος τῶν Ἑβραίων, ἀντικατέστησε τὸ ἐλληνικὸν τοι-
αῦτον. Οἱ συμπερασματικοὶ λόγοι τοῦ Σωτῆρος εἰς
τὴν παραβολὴν τῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελῶνος, ἀρρή-
σεται ἀπ' ὑμῶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται
Ἑθνοῖς ποιοῦντι τοὺς καρποὺς αὐτοῦ» (Ματθ. ΚΑ'
43), ἀφορῶν κατὰ πρῶτον μὲν λόγον «τὸ ἔθνος τὸ
Ἰσραὴλ» (Α' Πέτρ. Β' 9) τὸ συγκεκριμένον ἐξ ὧν

τῶν εἰς Χριστὸν ὀρθῶς πιστευόντων, ἀλλ' εἰδικῶς εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Διότι, ὅτε ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάθους τοῦ ἐδέχθη ὁ Σωτὴρ τοὺς διὰ τῶν Ἀποστόλων Φιλίππου καὶ Ἀνδρέου προσαχθέντας πρὸς Αὐτόν Ἑλληνας, ἀνέβόησε: «Ἐβλήθηεν ἡ ὥρα ἵνα δοῦσθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου» (Ἰωάν. ΙΒ' 23).

Ἑλληνας Θεοφόροι Πατέρες συνέταξαν εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους θεοπνεύστως τοὺς ὅρους αὐτῶν καὶ τὰ δόγματα, τὴν ὑπέρροχον Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν, ἐντετυγῆλον κατὰ τῶν αἰρετικῶν διὰ τῶν ὑπερόχων συγγραμμάτων των καὶ πολλοί, πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, ἐπεσφράγισαν διὰ τῶν αἱμάτων αὐτῶν τὴν ὀρθόδοξον πρὸς τὸν Χριστὸν Πίστιν των. Διὰ τοῦτο δὲ ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ «τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς «Γραικική», ἥτοι Ἑλληνική.

Κατὰ τοὺς Βυζαντινούς χρόνους, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνοφάνθη μετὰ τῆς Πολιτείας, οἱ δὲ Ἀρχόντες καὶ ὁ Λαὸς κατέφευγον, εἰς καιρὸν κινδύνου, εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν «Υπέρμαχον Στρατηγὸν τοῦ Γένους, τὴν Υπεραγίαν Θεοτόκον. Ἐς δὲ τὸν καιρὸν τῆς μακρᾶς δουλείας, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπετέλεσε τὴν σκέπην, τὴν ἐλπίδα, τὴν ὁδηγὸν καὶ προστατίδα τῶν σκληρῶς δοκιμαζομένων Ἑλληνορθόδοξων. Ὁ παλμὸς καὶ ἡ ἔφοσις διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς δουλείας, ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐδόθη, ἥτις προσέφερεν εἰς τὸν θυμὸν τοῦ καθήκοντος πολλοὺς ἀπαγχονισθέντας ἱερομάρτυρας, ἐν οἷς καὶ τὸν Μέγαν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριον τὸν Ε'.

Ἐκ τῆς τοῦ Χριστοῦ τῆς πίστεως τὴν Αἰγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν, κατὰ τὸ γνωστὸν θυόριον, ἡγωνίζοντο οἱ ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τῆς θεοπνεύστου λογικῆς κινούμενοι καὶ ὑπὸ τῆς ὑπερόπλου Δυνάμεως τοῦ «Κυρίου τῶν Δυνάμεων» ἐνισχυόμενοι, ἀπετέλεσαν τὸ θαῦμα τῆς Παλιγγενεσίας.

Δυστυχῶς ὅμως εἰς τὴν ἐποχὴν μας λησιμονοῦνται καὶ ἀγνοοῦνται πάντα τὰ ἀνωτέρω, καὶ ἄλλοι μὲν ἀπεριφρόστως ἀποφαίνονται ὑπὲρ καταργήσεως «τοῦ κατεστημένου», ἥτοι τῶν ἐθνικοθηρησκευτικῶν ἡμῶν παραδόσεων ἄλλοι δὲ, ἐνεργοῦν τὴν κατεδάφισιν τοῦ «κατεστημένου». Τὰ νέα παιδαγωγικὰ συστήματα, ἡ πάσης αἰσχροτήτος γέμουσα τηλεόρασις, πολλὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ραδιοφώνου ἐκπεμπόμενα, οἱ κινηματογράφοι ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν δι' ὀρισμένων ἐκ τῶν γραφομένων καὶ τῆς παραθέσεως ὡς δημοσίως αἰσχροῦν εἰκότων, ἐκθληθύνουν, ἐπομένως δὲ καὶ ἀφελλυνίζουσιν τὸν περιούσιον τοῦ Θεοῦ Ἑλληνικὸν Λαόν.

Ἡ κατάργησις τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, τὴν ὁποίαν ἡγάσας αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, διὰ τῆς συντάξεως καὶ ἀποδόσεως τῶν ἱερῶν κειμένων εἰς αὐτὴν, ἀποκόπτει τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν ἀπὸ τὰς ρίζας καὶ τὰς πηγὰς του.

Ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς, τοῦ ὁποίου τόσα δείγματα τῆς φιλοπατρίας του ἔχομεν καὶ βλέπομεν, πα-

ραδίδεται ἔρμαιον εἰς τὰς ὀργανομένης ἐπιδράσεις τῶν αἰρετικῶν καὶ μηδενιστῶν τῶν χωρῶν εἰς τὰς ὁποίας παροικεῖ.

Ποῖον λοιπὸν ἄλλο στοιχεῖον, ἀπαιτεῖται διὰ νὰ δικαιολογηθῇ τὸ ἐπιγραμματικὸν τοῦ παρόντος: «ὅ ἐκ τοῦ ἀφελληνισμοῦ μέγας ἐθνικὸς κίνδυνος»;

Εὐσεβέστετε καὶ ἐνδοξεῖ Ἑλληνικὲ Λαέ. Σὺ διὰ τῶν φιλοσόφων σου τῆς Ἀρχαιότητος ἐδίδαξας εἰς ὅλους τοὺς Λαούς τὸ ὀρθῶς σκέπτεσθαι καὶ πράττειν. Σὺ διὰ τῶν ἡρώων σου ἀπέτρεφας τὸν ἐκθαρβαρισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος, πάλαι τε καὶ προσφάτως. Σὺ ἐχρημάτισας ὡς ἑὴν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῶν εἰς τὸ ἰδικόν σου ἐπίπεδον. Σὺ, γὰρ, σὺ, εἶσαι ἡ ἐλπίς διὰ τὴν μελλοντικὴν ἀνάπλασιν ὁλοκλήρου τοῦ Κόσμου. Ἀνάστηθι! Στήθι ἐπὶ τοῦ αἱματοδρέκτου καὶ ἡγιασμένου ἐδάφους Σου, ἀγάλαβε τὴν «πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ» ἐπικαλέσθητι τὴν ἀκαταμάχητον τοῦ Θεοῦ Δύναμιν, καὶ ἀντιπαρατάχθητι πρὸς τε τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους, πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς ὑποὺλους ἐχθροὺς τοῦ ἐνδόξου Γένους Σου. Θεσον ὑπεράνω ὅλων τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδοξίας Σου, τῆς ὁποίας ἐτάχθης ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας Θεματοφύλαξ καὶ τὸ γενικὸν συμφέρον τοῦ ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένου ἔθνους Σου. Σὲ ἐξέλαβον ὡς ὀλόφρονα, ὡς βοσκομητῶδη καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὀλικὰς ἀπολαύσεις καὶ ἀμαρτωλὰς ἡδονὰς. Ἀνάβηθι εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς Σου, καὶ μὲ αὐταπάρνησιν καὶ ἀνδιδοτέλειαν ἀγωνίσου «καλὸν ἀγῶνα», διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἐνδόξου Πατρίδος, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλεσαν οἱ ξένοι, θαμβωμένοι ἀπὸ τὴν αὐτοθυσίαν Σου, «Πατρίδα τῶν Πατρίδων».

Θὰ ἔχῃς εἰς τὸν εἰρηνικὸν ἀγῶνα Σου συμπαροσάτας ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ πρὸ παντὸς τὴν «Υπέρμαχον Στρατηγὸν τοῦ Γένους Σου», τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ Σου.

Ἡ ἐνδοξὸς Ἑλλάς πρέπει νὰ ζήσῃ μὲ τὰς ἐξουσίας παραδόσεις τῆς, καὶ θὰ ζήσῃ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθιερώντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης βεῖ, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει τινὲς ἢ ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐδημοσιώθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἡ Στήλη τῶν Ἱερέων

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ὅπως τὸ δένδρον ἐκ τοῦ καρποῦ γινώσκειται, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος, οὕτως καὶ ὁ καλὸς ποιμὴν ἐκ τῶν καλῶν ἔργων τοῦ ἀποδεικνύεται. Ἐν ἐκ τῶν πρωτίστων καθηκόντων τοῦ καλοῦ ποιμένος καὶ τὸ πρωτίστον εἶναι ἡ π ρ ο σ ε υ χ ή. Προσευχὴν λέγοντες ἐννοοῦμεν τὴν ἀνάτασιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι αὕτη τὸ μόνον μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ Θεοῦ εἴτε διὰ νὰ παρακαλέσῃ αὐτὸν εἴτε διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτὸν ἀντ' ὧν ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπραξε, εἴτε καὶ νὰ δοξάσῃ αὐτόν. Ὁ ποιμὴν λοιπὸν ὀφείλει καὶ πρὸ τῆς ἱερωσύνης καὶ μετὰ τὴν ἱερωσύνην νὰ προσεύχηται, διότι μόνον δι' αὐτῆς θὰ ζητήσῃ τὴν θεῖαν ἐνίσχυσιν διὰ τὸ ἔργον του.

Π ρ ὠ τ α ν, ὁ ὑποψήφιος ὅστις προαλείφεται διὰ τὴν ἱερωσύνην, πρέπει νὰ εἶναι ἐφοδιασμένος μὲ τὸ διακριτικὸν τοῦτο γινώρισμα τῆς προσευχῆς, νὰ ζητῇ ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν ἐνίσχυσίν Του, τῆς ὁποίας ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην, διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ὑψηλὴν του ἀποστολήν, διότι τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἀναλάβῃ ἔχει ἀπαραιτήτως ἀνάγκην τῆς θείας βοηθείας. Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσῃ νὰ τὸν καταλάβῃ ὁ τύφος, ὅταν μάλιστα εἶναι νέος, βασίζομενος εἰς μόνους αὐτοῦ τὰς ἰδίας δυνάμεις. Οἱ νέοι διὰ τῆς φαντασίας τῶν πλάθουσι πολλάκις ὄνειρα καὶ ἀνεγείρουσι μεγαλοπρεπῆ καὶ καλλιμάρμαρα οἰκοδομήματα. Ὅταν ὁμως ἔλθῃ ἡ σειρά τῆς πραγματικότητος πάντα ταῦτα ἐξαφανίζονται καὶ καθίστανται ἐφήμερα. Πρωτίστως ὀφείλουσι νὰ προσγειώωνται εἰς τὴν πραγματικότητά καὶ ἀκολουθῶς νὰ ἐπικαλῶνται τὴν θεῖαν ἐνίσχυσιν. Ἐὰν ἀρκεσθῶσιν εἰς τὰς ἰδίας τῶν δυνάμεις ἀσφαλῶς θὰ ἀποτύχωσι. Τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνουσιν εἶναι Τιτάνειον, Ἡράκλειον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιπροσθῶσιν ἐμπόδια ἀνυπερέβλητα πολλάκις. Τοῦτο μόνον διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς θείας βοηθείας δύνανται νὰ φέρωσιν εἰς πέρας. Πρωτίστως ὀφείλουσιν οὗτοι νὰ κάμωσιν μίαν αὐτοσυγκέντρωσιν, νὰ ἐνεργήσωσιν ἓνα αὐτοέλεγχον, μίαν λεπτομερεῆ αὐτοεξέτασιν καὶ ὑστερον νὰ ἀποδυθῶσιν εἰς τὸ ἔργον, ζητοῦντες ἅμα καὶ τὴν θεῖαν ἐνίσχυσιν. Ἐπειδὴ ὁμως ἐνδέχεται νὰ ἀποτύχωσιν εἰς τὴν αὐτοεξέτασιν καὶ τὸν αὐτοέλεγχον διότι εἶναι πρᾶγμα δυσκολώτατον, εἶναι ἀνάγκη ὁ ὑποψήφιος νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην καὶ ἄλλων εἰδημόνων προσώπων δυναμένων νὰ ἐκφέρωσιν κρίσιν ὀρθὴν καὶ δικαίαν περὶ τοῦ πράγματος. Ἄλλως τε αὐτοὶ αποτελοῦσι τὴν κοινὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὁ ὄψιν. «Δεῖ δὲ καὶ μαρτυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἑξῶθεν, ἵνα μὴ εἰς ὀνειδιζόμεν ἐμπέσῃ καὶ παγίδα τοῦ Διαβόλου». (Α. Τιμ. Γ', 7) κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλον. Ἐκτὸς δὲ τούτου αὐτοὶ οἱ ἄλλοι θὰ εἶναι καὶ οἱ

μέλλοντες συναργάται εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργον του. Ἐντεῦθεν συνάγεται ὅτι οὗτοι δὲν θὰ εἶναι τυχαῖα πρόσωπα οὔτε τῆς πρώτης τάξεως ἐν τῇ κοινῇ λαϊκῇ, οὔτε τῆς ἀγνοοῦσι τελείως τὰ καθήκοντα τοῦ ποιμένος, οὔτε ἐκ τῆς κατωτάτης, οὔτε οὐδεμίαν γνώμην ἔχουσιν, ἀλλὰ πρόσωπα τῆς μέσης τῆς ὁποίας δύνανται νὰ ἔχωσιν ἔγκυρον γινώσκιν περὶ τῶν πραγμάτων. Ἀποκλείονται ὡσαύτως καὶ τὰ συγγενικά καὶ φιλικὰ πρόσωπα, τὰ ἔχοντα ἅμεσα ἢ ἠμέσως συμφέροντα καὶ ἐποφθαλμιῶσι τὴν θέσιν ταύτην. Πρέπει νὰ προσφύγῃ λοιπὸν εἰς συνετοὺς ἀνθρώπους, τιμίους καὶ ἐμπείρους, οἵτινες ἐπὶ τῇ τάσει τῶν τοῦ ὑποψήφιου χαρισμάτων καὶ τοῦ χαρακτήρος δύνανται νὰ δώσωσι μίαν γνώμην καθ' ὅλα ἔγκαιρον. Ὀφείλουσι δηλ. νὰ εὐρωσιν ἓνα ἢ περισσοτέρους «Νέστορας». Ἐκτὸς τούτων πρέπει νὰ μελετήσῃ θεοβαίως καλῶς καὶ ἐπισταμένως τοὺς ἐξ περὶ ἱερωσύνης λόγους τοῦ Χρυσόστομου, τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου κλπ., διότι ἐξ αὐτῶν θὰ κατατοπισθῇ πλήρως καὶ ἀπολύτως εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἀναλάβῃ ὅχι μόνον κατ' ἔκτασιν, ἀλλὰ καὶ καθ' ὕψος καὶ βάθος.

Δ ε ὕ τ ε ρ ο ν. Μετὰ τὴν χειροτονίαν ὀφείλει ὡσαύτως ὁ ποιμὴν νὰ προσεύχηται ἐξακολουθητικῶς ὡς ποιμὴν καὶ ἐν τῇ Ναῶ καὶ ἐν τῇ οἴκῳ, ζητῶν τὴν θεῖαν συναγωγὴν. Εἰς ἐκάστην περίπτωσιν (ἱερὰν ἀκολουθίαν, θεῖαν λειτουργίαν, μυστήριον) πρέπει νὰ ἐπικαλῆται τὴν θεῖαν ἐνίσχυσιν κατὰ τὸ «ἀπὸ Θεοῦ ἄρχεσθαι». Αὐτὸς ὁ Κύριος ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ μίαν πράξιν σπουδαίαν, θαυματουργικὴν, πάντοτε προσήχετο. Οὐδέποτε πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ αὐτὸν ἡ προσευχή ἢ ὁποία δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία συνεχὴς ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ βατολογῇ κατὰ τὴν προσευχὴν ἢ νὰ ψελλίζῃ μόνον λέξεις ἀσυναίσθητως, ἀλλὰ νὰ ἀναπέμψῃ προσευχὰς ἐκ βάθους τῆς καρδίας πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ προσευχή διὰ νὰ εἶναι πραγματικὴ πρέπει νὰ ἀποτελῇ μίαν στῆλην πυρίνην φθάνουσαν μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Ὁ προφήτης Ἠσαΐας ἐκφράζων ἄριστα τὴν ἀντίθετον ἀποψιν τῆς ἐλλείψεως πάσης μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίας λέγει· «Οὐαὶ τέκνα ἀποστάται... ἐποίησατε βουλὴν οὐ δι' ἐμοῦ καὶ συνθήκας οὐ διὰ τοῦ πνεύματός μου, προσθεῖναι ἁμαρτίαι» (Ἠσαΐου 30, 1).

Δ ι σ τ α γ μ ο ι. Ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς τὴν Α. Κορ. Β' 2 λέγει· «Ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς...». Διὰ τῶν ἐνταῦθα λεγομένων ὁ Παῦλος ἔβθεν μὲν διατρανοῖ τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ καὶ τὰς εὐθύνas ἃς συνεπάγεται αὕτη καὶ τὰς ὁποίας, διὰ τῆς κλήσεως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτὸς ἀνέλαβε, ἔβθεν δὲ τοὺς δισταγμούς του, οὓς ἐκδήλοι διὰ τὴν πληρώσιν τῆς ἀποστολῆς ταύτης. Καὶ ἂν τοὺς δισταγμούς ταύτους

Ἀγιολογικά θέματα

ΕΙΣΑΙ ΚΑΙ ΣΥ ΕΝΑΣ ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Τὴν πρώτην Ἰουνίου κάθε χρόνο, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία τιμᾷ μία μεγάλη φυσιογνωμία, τὸν Μάρτυρα καὶ Φιλόσοφον Ἅγιον Ἰουστίνον, τὸν ἀπὸ τὴν

ἐκδηλοῦ ὁ Παῦλος, τοῦ ὁποῦ τοῦ ψυχικὰ χαρίσματα καὶ τὰς ἀρετὰς γνωρίζομεν, πόσῳ μᾶλλον πρέπει νὰ ἐκδηλοῦται ταῦτους εἰς κοινὸς θνητὸς καὶ νὰ υπολογίζῃ αὐτοὺς ἐπὶ τῇ ἀνελίψει τριακτῆς ἀποστολῆς, ὅστις οὐδὲ πόρρωθεν τοῦ μὲν νὰ ἐγγίσῃ τὸν Παῦλον; ὁ ἄνθρωπος φύσει ἀσθενὴς ἔχει ἀνάγκη τῆς θείας ἐνισχύσεως προκειμένου νὰ ἀναλάβῃ τοιοῦτον ἔργον καὶ ἄνευ αὐτῆς οὐδὲν δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ εἰς τὴν τόσον ὑψηλὴν ἀποστολήν. Καὶ αὐτὸς ὁ θεόπτης Μωϋσῆς, ὅστις ἐκλήθη εἰς τὴν τόσον ὑψηλὴν ἀποστολήν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐπαναγάγῃ τὸν περιούσιον λαὸν αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἐξεδήλωσε τοιοῦτους δισταγμοὺς καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θάρους φορέου, ὅπερ ἀνέλαβε, διότι λέγει· «ἵνα τί ἐκάνωσας τὸν θράποντά Σου, καὶ διατί οὐχ' εὗρηκα χάριν ἐναντίον Σου, ἐπιθεῖναι τὴν ὁρμήν τοῦ λαοῦ τούτου ἐπ' ἐμέ; Μὴ ἐγὼ ἐν γαστρὶ ἐλάβον πάντα τὸν λαὸν τοῦτον, ἢ ἐγὼ ἔτεκεν αὐτούς; ... οὐ δυνήσομαι ἐγὼ μόνος φέρειν τὸν λαὸν τοῦτον» (Ἀριθ. ΙΙ, 11—12 καὶ 14). Ἐννοεῖται ὅτι τὴν παρακλήσιν ταύτην διετύπωσεν εἰς τὸν Θεὸν ὁ Μωϋσῆς τὸ μὲν διότι ὠρρώδει πρὸ τῶν εὐθυνῶν, τὸ δὲ διότι ἠγανάκτει ἐν τῇ ἀχαριστίᾳ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ πρὸς αὐτόν. Κατὰ μελίζονα λόγον λοιπὸν εἰς κοινὸς θνητὸς δύναται νὰ διατάξῃ πρὸ τῶν εὐθυνῶν αὐτῶν. Διότι ὁ ποιμὴν ὀφείλει τοῦτο μὲν νὰ διαφυλάττῃ τὴν ποιμνὴν αὐτοῦ ἀπὸ παντὸς κινδύνου περιφρουρῶν αὐτήν, τοῦτο δὲ νὰ ὁδηγῇ αὐτήν εἰς νομὰς σωτηρίας καὶ ζωοπαρόχους. Τοῦτο ὅμως ἀπαιτεῖ συγχρόνως καὶ ἀγρυπνᾶν προσοχὴν καὶ ἐπίδρασιν διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν ὁ ποιμὴν ὀφείλει νὰ πολιτεύηται ὡς ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ εὕρισκῃ τις ἐν αὐτῷ μῶμόν τινα ἵνα μειψθῇ αὐτὸν καὶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ὀφείλει καὶ νὰ περισκηπύηται ὑπὸ ταύτων ἀρετῶν καὶ προτερημάτων, ὥστε νὰ εἶναι τὸ ὑπόδειγμα ὅλων. Τὸ ἥθος τοῦ ποιμνίου παίζει σπουδαῖον ρόλον ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ δι' αὐτὸ ὀφείλει νὰ εἶναι τὸ πρότυπον ὅλων τῶν ἄλλων ἐν αὐτῇ. Τοῦτο ἐνεκεν θὰ ὁμιλήσωμεν ἐνταῦθα περὶ τῶν ἀρετῶν καὶ προτερημάτων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι τὴν ἡθογραφίαν αὐτοῦ.

Ὁ Μάρτυς Ἅγιος Ἰουστίνος

Φλαυτῶν Νεάπολιν (Συχέμι τῆς Παλαιστίνης) Μεγάλον Ἀπολογητὴν Ἀλλὰ τί ἦταν οἱ Ἀπολογηταὶ αὐτοί;

Ὅταν λέμε τὴν λέξιν Ἀπολογητής, ὁ νοὺς τρέχει πίσω πρὸς τὸ γηρασμένο παρελθόν, πρὶν αἰῶνας πολλούς, σὺς ἀρχὰς τῶν πρώτων αἰώνων, τότε ποὺ ἄπειροι ἐχθροὶ πολεμοῦσαν τὸν Χριστιανισμόν καὶ σοφίζονταν κάθε πανουργίαν καὶ δολιότητα γιὰ νὰ τὸν ἀφανίσουν. Καὶ ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τὴν δισχιστικτὴ ἀκανθώσπαρτη πορεία συνήντησε πολλοὺς ἐχθρούς, μὰ οἱ χειρότεροι ὅλων ὑπῆρξαν οἱ ΣΥΚΟΦΑΝΤΑΙ τῆς!

Τίποτε δὲν τραυμάτισε τὸ Πανάγιον Σῶμα τῆς, ὅσον αὐτὴ ἡ ἐπαίσχυντος πράξις καὶ ἀμαρτία, ποὺ εἶναι μία ἀπὸ τίς ἐπτὰ θανάσιμες καὶ μεγάλες ἀμαρτίες καὶ ὑφῶναι καθημερινῶς ἁμαρτήματα ἀτιμώσεως γιὰ νὰ σταυρώσῃ μία ἀρετὴ καὶ νὰ πνίξῃ στὸ αἷμα ἕνα θαρραλέο ὁμολογητὴν τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ἐνῷ καθημερινῶς ἠῤῥεαν ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, τὸ ὄνομα Του γίνεται «σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Πολλοὶ οἱ πιστοί, ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὶ οἱ πείσιμονες ὀργηταὶ Του, οἱ ὅποιοι, εἴτε ἐξ ἠθελήμενης αἰτίας, εἴτε ἐκ παρεξηγήσεως, ἐδημιουργοῦσαν πολλάκις ἀνατριχιαστικὰς συκοφαντίας σὲ θάρρος τῶν Χριστιανῶν, γιὰ νὰ μειώσουν τὸ κύρος τῶν μέσα στήν κοινωνία.

Πότε τοὺς ἐνόημαζαν τοὺς χριστιανούς Ἀθέους, γιατί δὲν λάτρευαν τὰ εἰδωλά, πότε ἐχθροὺς τοῦ Καίσαρος, διότι δὲν προσκυνοῦσαν τὸ θεοποιημένο ἑγαλμὰ του, πότε ἐτιμωροῦσαν ἀνθρώπων μέσα σὺς κατακόμβες, δηλ. ἔκαμαν ΘΥΕΣΤΕΙΑ ΔΕΙΜΗΝΑ ἐπειδὴ ἐγένετο ἡ ἀναπαράστασις τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου καὶ πότε ἄλλοτε τοὺς κατηγοροῦσαν μὲ ἄλλες ἀθεμιτοῦργιες καὶ αἰσχρὰς συκοφαντίας. Κι' ἐνῷ συμβολικὰ ὑπῆρχεν τὸ πρόβατον ἐντὸς τῶν κατακομβῶν, οἱ συκοφάνται ἔλεγαν πῶς λατρεύεται ἐντὸς αὐτῶν ἡ κεφαλὴ τοῦ θύου, γι' αὐτὸ καὶ τοὺς χριστιανούς στήν Ρώμην τοὺς ἔλεγαν «ὄνοκεφάλους». Ψευδισμὸς ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ὅχι μόνον οἱ εἰδωλολάτραι ἔθνηκοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ποὺ τοὺς θεωροῦσαν ὡς ἐχθροὺς τῆς «Πατρώας αὐτῶν θρησκείας».

Ἐναντίον αὐτῆς τῆς λυσσαλέας πολεμικῆς ὑφῆθησαν λόγιοι χριστιανοὶ ἄνδρες, δυνατοὶ συγγραφεῖς, οἱ ὅποιοι ἀπέκρουσαν μὲ ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματα τίς κατηγορίας αὐτές. Αὐτοὶ ὀνομάσθησαν ΑΠΟΛΟΓΗΤΕΣ.

ΤΑΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Οι απολογηταί θεωρούνται οί ΠΡΩΤΟΙ θεμελιω-
ταί και διαμορφωταί της χριστιανικής Θεολογίας.
Πρώτος απολογητής ο Κορδάτος πρὸς αὐτοκράτορα
Ἀδριανόν. Ἄλλος απολογητής, ὁ Τατιανὸς ὁ Σύρος,
ὁ Ἀθηναῖος φιλόσοφος Ἀθηναγόρας, ὁ Θεόφιλος
Ἀντιοχείας, ὁ Ἀθηναῖος φιλόσοφος Ἀριστείδης, πού
μᾶς χάριτε τὴν ἀρχαιότεραν διασωθεῖσαν ἀπολογία
(150 μ.Χ.), ὅπου ξεθαίρει τὴν ἀντίθεσιν μεταξύ Χρι-
στιανισμοῦ καὶ Ἑδωλολατρείας.

Ὁ περιφημότερος ἀπολογητής τοῦ Χριστιανισμοῦ
εἶναι ὁ Ἰουστίνος ὁ Μάρτυς, ὅστις στὴν νεανικὴν του
ἡλικίαν ἐξεστράπη σὲ παντὸς εἶδους παρεκτροπῆς καὶ
ἀσωτείας. Ἀλλὰ φωτισθεὶς μὲ τὴν χάριν τοῦ Πανα-
γίου Πνεύματος, ἀνοίγει τὴν ΠΡΩΤΗ ΘΕΟΛΟΓΙ-
ΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΣΤΗΝ ΡΩΜΗΝ καὶ μᾶς χαρίζει
ΔΥΟ ΜΝΗΜΕΙΩΔΕΙΣ ΑΠΟΛΟΓΙΕΣ ΤΟΙ, μέσα
στὶς ὁποῖες περιγράφει μὲ λεπτομέρεια τὸν βίον καὶ
τὰ ἔργα τῶν χριστιανῶν, περὶ Θεῆς Κοινωνίας καὶ
ἄλλα πολλά. Κηρύττει καὶ ἀπολογεῖται μετὰ παρ-
ρησίας ἐνώπιον ἀρχόντων καὶ μεγιστάνων τῆς Ρώ-
μης, ἀπαδεικνύει τὴν ὑπεροχὴν τὴν ἀσύγκριτον τοῦ
Χριστιανισμοῦ καὶ τέλος «Θεῖον κατακοσμεῖται μαρ-
τυρίῳ».

Καὶ τώρα τίθεται ἔνα ζωντανὸ ἐρώτημα σὲ κά-
θε χριστιανὸ τῆς ἐποχῆς μας: ΕἶΣΑΙ ΚΑΙ ΣΥ ΣΗ-
ΜΕΡΑ ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ; Μὲ ποῖο τρόπο ἀποδεικνύ-
εις τὴν δική σου ἀφοσίωσιν στὸν Ὁρθόδοξον Χριστι-
ανισμόν; Ποιὰ δηλαδὴ ἡ προσφορά Σου στὸν ἀγῶνα
αὐτὸν τῶν ἁγίων καὶ ἱερῶν ἐναντίον τῶν τόσων καὶ
τόσων αἵρέσεων καὶ πλανῶν κοινωνικῶν ποὺ βασιλεύ-
ουν στὸν κόσμον; Δηλ. εἶναι ἀρκετὰ γιὰ μᾶς νὰ λέμε
ὅτι εἴμεθα πιστοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, μὲ τὴν προσφορὰν
ἐνὸς κηρίου, ἢ τῆς τηρήσεως ὁρισμένων «τύπων», χω-
ρὶς τὴν βαθύτεραν ἐκδήλωσιν καὶ ὁμολογίαν Πίστε-
ως διὰ τοῦ ὑποδειγματικοῦ μας βίου καὶ τῆς ζων-
τανῆς μας ἀγάπης πρὸς τὸν ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΝ
ΜΑΣ;

Μελετήσαμε ποτὲ καὶ σταθμίσαμε πόσα μᾶς δι-
δαι ὁ Χριστιανισμὸς καὶ τί τοῦ ἀνταποδίδομεν ἡμεῖς;
Ἀπολογηταὶ ζητοῦνται νέοι! Νέοι ἀπολογηταὶ πού
δὲν θὰ διστάζουν αὐτῇ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀφώρτη-
ς πλάνης τῶν ἀνθρώπων, νὰ ὀψώσιν τὸ ἠθικόν των ἀ-
νάστημα γιὰ νὰ ἐροτοφωτίσουν τὴν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ
ΤΗΣ ΑΝΟΘΕΤΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ καὶ θὰ δώσουν
«λόγον παντὶ τῷ αἰτούντι» γιὰ νὰ παρουσιάσουν τὸ
ἄφθαστο μεγαλεῖον τῆς Θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Χλι-
σροὶ καὶ ἀδιάφοροὶ χριστιανοὶ εἶναι χειρότεροι καὶ
ἀπὸ τοὺς πολεμίους τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ μό-
νον ἡ ἀνάμνησις καὶ ἡ ἐνθάρρυνσις τῶν Ἀπολογητῶν
Πίστεως, ὡς μᾶς κἀμῃ ΣΗΜΕΡΑ νὰ σκεφθοῦμε ποιὰ
καὶ πόση ἡ δική μας προσφορά στὸν εὐγενῆ καὶ ἱ-
ερὸν Ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφοῦ ποτὲ δὲν ἔλει-
ψαν οἱ ἐχθροὶ καὶ οἱ συκοφάνται αὐτῆς.

Ε.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐν Νέᾳ Κηφισίᾳ τῇ 19.5.1977

Κύριε Διευθυντά,

Ἡ ἐφημερίς Ὁρθόδοξος Τύπος ἔσχε τὴν πρω-
τοβουλίαν διαλόγου, ἐπὶ τοῦ Παλαισημερολογιακοῦ
ζητήματος, εἰς τὸν ὁποῖον μετέσχον καὶ ἐγώ, δι'
ἐπιστολῶν μου, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ δύο πρώται προσφέ-
ρως ἐδημοσιεύθησαν, παρελείφθη ὁμως ἡ δημοσίευ-
σις τῆς τρίτης ἐπιστολῆς, μὲ τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι
(ἀριθ. φύλλου 282 τῆς 25.5.1977), εἶναι αὕτη «ὑ-
πὲρ τὸ δέον μακρὰ καὶ δὲν προσφέρει κανένα νέον
στοιχείον. Συγχρόνως ἐκτρέπεται εἰς περιττὰς πρὸς
τοὺς ἀκολουθούντας τὸ Πάτριον παλαιὸν ἡμερολόγιον
παραινέσεις, διὰ τὴν ἀμαρτίαν (!) τῶν ταύτης, καὶ
εἰς χαρακτηρισμοὺς τῶν γραφομένων μου, βασιζομέ-
νων εἰς κείμενα πατέρων καὶ ἀποφάσεις συνόδων, ὡς
«Βερμπαλισμοὺς».

Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τῶν ἀνωτέρω, ὁ Ὁρθόδοξος
τύπος ὑποστηρίζει μετ' ἐπιμονῆς ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς
Ἑλλάδος δὲν προσεχώρησεν εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμε-
ρολόγιον, ὅποτε ἐγείρεται καυστικὸν τὸ ἐρώτημα, «ἐν
τοιαύτῃ περιπτώσει, ποῖον καὶ πῶς καλεῖται τὸ υἱο-
θετηθὲν παρ' αὐτῆς νέον ἡμερολόγιον»; Ἀλλὰ περὶ
τῆς εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον προσχωρήσεως
τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, δέχονται καὶ ἀνομολογοῦ-
σιν οἱ Πατριάρχαι Μελέτιος Μεταξάκης καὶ Γρηγό-
ριος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπα-
δόπουλος, οἱ Μητροπολῖται Κασσανδρείας Πάρινας,
ὁ Δράμας Βασίλειος, ἡ Ναμικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστη-
μίου Ἀθηνῶν κλπ.

Ποῖαν, λοιπόν, ἔννοιαν ἔχει ἡ ἄρνησις ὅτι τὸ
εἰσαχθὲν καὶ διχάσαν τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν
λαὸν νέον ἡμερολόγιον, δὲν εἶναι τὸ Γρηγοριανόν;

Παρακαλῶ, κ. Διευθυντά, ὅπως, σὺν τῇ δημο-
σιεύσει τῆς παρούσης, δημοσιευθῇ καὶ ἡ πρὸς τὸν
Ὁρθόδοξον Τύπον ἀποσταλείσα τρίτη ἐπιστολή μου.
ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, τῆς ὁποίας τὴν καταχώρησιν
δὲν ἠθέλησε ἡ Ἐφημερίς αὕτη, καὶ τῆς ὁποίας ἄν-
τίγραφον εἰς ἀποστέλλω συνημμένως.

Μετὰ τιμῆς

Στ. Καραμῆτσος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυ-
λάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ
μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατα τὴν κρί-
σιν της οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγρα-
φα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

“ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΗΤΙ

Μόνον αν ο έμπρακτος χριστιανισμός φωλιάσει μέσα στην οικογένεια, μέσα στο σπίτι του κάθε χριστιανού, μόνον αν η πνευματική χριστιανική στάση των μελών της οικογένειας ανορθωθεί, μόνον τότε είναι δυνατόν να διασωθεί ή κινδυνεύουσα με διάλυση οικογένεια από τους ποικιλόνομους έχθρους που την απειλούν.

Και έμπρακτος χριστιανισμός είναι όταν όλα τα μέλη της οικογένειας, γονείς και παιδιά, θα έχουν μέλητρα και διαρκή τους προσπάθεια να ζουν χριστιανικά στην πράξη, όχι σαν θεωρία, αλλά σαν βίωμα. Από λόγια και θεωρίας έχει χαράξει ο κόσμος και ζητάει να ιδει παράδειγμα, πράξη, ζωή. Το μεγαλύτερο θάρρος του σκληρού και άεργου τούτου αγώνα, μέσα στο σπίτι, μέσα στην οικογένεια, θα τον αναλάβει ή σύζυγος, ή μητέρα. Αυτή είναι το καταλληλότερο πρόσωπον να τον εμπνεύσει και να πρωτοστατήσει σ' αυτόν, αλλά ή χριστιανικώς ολοκληρωμένη σύζυγος και μητέρα. Και τέτοια μπορεί να χαρακτηριστεί εκείνη που κοντά σ' όλα τ' άλλα προσόντα της έχει και το απαραίτητον και βασικόν στοιχείον της φωτισμένης χριστιανικής πίστεως και ζωής. Φωτισμένη χριστιανική πίστις, λοιπόν, πρέπει να έμπούξει όλα μας τη ζωή, από τα νεανικά μας χρόνια ως τα βαθειά γεράματα. Αυτός ο διαποτισμός της καθημερινής ζωής από την χριστιανική πίστι, σε όλες τις πλευρές και εκδηλώσεις της, αυτή ή διείσδυσις του χριστιανισμού σε κάθε τομέα της ατομικής, της οικογενειακής και της κοινωνικής ζωής, αυτά καθορίζουν την αποστολήν της χριστιανής μητέρας.

Αυτά δίνουν την κατεύθυνσιν, την εμπνευσιν, την δύναμιν, να πραγματοποιήσει ή σύζυγος και μητέρα κάθε ύψηλό, ευγενικό, και ωραίο στη ζωή της.

Αυτά της δείχνουν τον σκοπό, αλλά και της χαρίζουν το κλειδί της επιτυχίας στην μεγάλη της αποστολή.

Ώς μιλήσουμε όμως πιο συγκεκριμένα, πιο ξεκάθαρα. Έμπρακτος χριστιανισμός δεν μπορεί να είναι και δεν είναι μια κατάσταση εξωτερικής τυπικής θρησκευτικότητας, χωρίς κάλυμμα εσωτερικό, χωρίς ανταπόκριση στη ζωή, χωρίς ψυχική ανάτασι. Έμπρακτος χριστιανισμός δεν μπορεί να είναι ή διαρκής κατάκρισις των πάντων, τα πάθη, οι φανατισμοί, τα συμφέροντα, αι προσωπικά επιδιώξεις, αι μισαλλοδοξίαι, αυτό είναι φαρισαισμός. Έμπρακτος χριστιανισμός είναι μόνον το Εὐαγγέλιον, ζωντανόν, στη κοινωνία ή καρποφορία στη ζωή ο αρμονικός συνδυασμός τύπων και ουσίας, και ουσία είναι ή εφαρμογή του θείου νόμου στην καθημερινή ζωή μας, στίς καθημερινές δουλειές μας,

στο νοικοκυριό, στην καθημερινή ανατροφή των παιδιών σε όλα. "Αν ο θεός νόμος υπαγορεύει την αγάπη προς τον Θεόν και τον πλησίον, την τιμότητα, τη ειλικρίνεια και εὐθύτητα, το σεβασμό της ζωής και των αγαθών του πλησίον, ο ίδιος Νόμος με το θείο και αἰώνιο κύρος του συνιστά και την τάξι, τη νοικοκυρωσύνή την ευπρέπεια και ακρίβεια σε όλα. Δηλαδή, ρυθμίζει όλη την ανθρώπινή ζωή και συμβίωσίν μας.

Ο θεός νόμος ζητάει από μας να μην κάνουμε ΔΙΑΚΡΙΣΙ ΕΝΤΟΛΩΝ, αλλά να προσπαθούμε να τις τηρούμε όλες για να ζούμε με ψυχική ειρήνη. Ο χριστιανός είναι ο άνθρωπος που αγωνίζεται και διαρκώς ανακαινίζεται. Αγωνίζεται το μικρό κατηχητόπουλο που φροντίζει να κόψει τα παιδικά του ελαττώματα και να γίνη αγαπημένο παιδί του Χριστού. Αγωνίζεται ο νέος και ή νέα έναντίον του κακού και της αμαρτίας και προσπαθού, να εξαγιασούν τα νειάτα τους. Αγωνίζεται ο ώριμος άνθρωπος το ανδρόγυνον, ο παππούς και ή γιαγιά, αν θέλετε, για να γίνουν άνθρωποι ανώτεροι πνευματικοί. Όλη ή χριστιανική οικογένεια είναι σύνολον ατόμων που ξεχωριστά και από κοινού συναγωνίζονται «τον καλόν αγώνα».

Μόνο σ' αυτή την ωραία σύνθεσι ζη ή χριστιανική οικογένεια τον έμπρακτο χριστιανισμό, και στον αγώνα αυτόν αρχηγός, εμπνευστής, ενισχυτής και αθλοθέτης, είναι ο ίδιος ο Χριστός που διακήρυξε το «αγωνίζεσθε», αλλά και εμκαίρισε τους τηρητάς των εντολών του. Με τον Χριστόν θα είναι οργανικά συνδεδεμένη ή σύζυγος, ή μητέρα, και θα προσπαθήσει να συνδέσει και όλα τα μέλη της οικογένειας της. Ο λόγος Του ο προφορικός και ο γραπτός, ή προσευχή, τα μυστήριά Του, με έπικεφαλής το μυστήριο της Θείας Εὐχαριστίας, είναι αι πηγές της ενισχύσεως και της πνευματικής τροφοδοσίας. Να το μέσο για να διαγεύεται στον αδύνατο, άνθρωπο δύναμις από την πηγή της δυνάμεως, από τον ίδιο τον Κύριο. Επίσης μόνον όταν όλα τα μέλη της οικογένειας την εργασία έβδομάδα περάσουν «ως κατενώπιον Θεού» με προσπάθειαν ψυχικού ανεβασματος, μόνον τότε θα αισθανθούμε την πραγματική ανάγκη και το νόημα του εκκλησιασμού της Κυριακής. Τότε και μόνον ο εκκλησιασμός δεν θα είναι ένα τυπικόν καθήκον, μία εύλαβής ίσως, αλλά τυπική επίσκεψις, αλλά θα είναι σταθμός, πηγή ψυχικού ανεφοδιασμού για όλη την ερχόμενη έβδομάδα. Έτσι συνδυάζεται και εναρμονίζεται ή ιδιότης του χριστιανού της Κυριακής και του χριστιανού της οποιασδήποτε έβδομάδας. Ούτε εκκλησιασμός της Κυριακής κα των μεγάλων εορτών χωρίς καθημερινόν ά-

Κοινωνικά θέματα

Έλληνιυό Χωριό

μή χάνεις τὸ γαλανόλευκο χρώμα σου

Σ' ένα κεφαλοχώρι της Μακεδονίας πήγε ο γέρον συνταξιούχος Τερέυς να λειτουργήσει μια και δεν υπήρχε μόνιμος εκεί εφημέριος! Στο κεφαλοχώρι όπου πήρχαν οικογενειακοί φούρνοι σε κάθε χωριό-τόπιτο, αλλά παράδοξα ο λειτουργός του Υψίστου παρατήρησεν πώς του είχαν φέρει μία μοναδική προσφορά και αυτή όχι χειροποίητη, αλλά του ευρωπαϊκού φούρνου που είχεν πρό καιρού ανοίξει στο χωριό. Προσκόμισεν ο καλός Γέροντας με την έτοιμη Λειτουργία και ύστερα από την Θ. Λειτουργία, ο συνετός λευίτης τους ρώτησε γιατί δεν είχαν ζητήσει οι νοικοκυρές του χωριού και δεν είχαν φήσει στους δικούς των φούρνους τον εύλογημένον άρτον, το άγιο πρόσφορον που ήθελαν να προσκομίσουν... Άλλά την απάντησιν την έδωκεν γρήγορη ένας άσπρομάλλης γέρος με μια μαύρη πουκαμίσια που είπεν με αναστεναγμόν: «Τά πήρε και τα σάρωσε όλα ο πολιτισμός και η πρόδοος»...

Και έτσι μās δίνεται ή ευ' αιρία να πούμε πώς δεν είναι μόνον το ζυμωμα μίας προσφοράς που σιγά - σιγά χάνεται, αλλά και σπανίζει, είναι ακόμη και άλλα πολλά πράγματα και αντικείμενα του Έλληνικού χωριού, ήθη και έθιμα της άρχοντίας του που εξαφανίζονται και χάνονται και παίρνουν την θέση των «μοντέρνα» και «ευρωπαϊκά» πράγματα που πάντα δεν είναι ωφέλιμα.

Σε πολλά χωριά μας σταμάτησαν τα κεράσματα από τα είδη της παραγωγής του τόπου και αντί γι' αυτά, που τα περιφρονούν, ξοδεύονται και τσακίζονται οι άνθρωποι να βρουν μία «οπενιαλιτέ», μία «σοκολάτα», ένα ρόφημα Άμερικης...

Στήν απλήν εγκάρδια Έλληνική χωριάτικη φιλοξεניה μπηχαν τώρα νέα τρόποι που την κάνουν πολλές φορές γελοία, κομική και κουραστική. Τόσον, που φέρνει και την άηδία πολλάκις από την κακογραφία που την διακρίνει.

Τα Έλληνικά τραγούδια και οι Δημοτικοί χοροί σχεδόν περιφρονούνται από την νέα γενιά και στα πανηγύρια και στις γιορτές που μαζεύονται οι ξενιτευμένοι φέρνουν καινούργιους χορούς που στην έκτελε-

σιν των κανόνων τους παλαιότερους να τρομάζουν και να διερωτώνται αν είναι στα συγκαλά των οι έκτελεστές των. Βεβαίως ως Έκκλησία αγαπούμεν την πρόδοον που εξυπηρετεί την άνεσιν, την ασφάλειαν της ύγειας και τον εξευγενισμόν του ανθρώπου. Άλλά δεν παύομεν να βλέπομεν με σπαραγμόν ψυχής και μεγίστην ανησυχίαν κάθε τί που σιγά - σιγά και ύπουλα καταστρέφει την άρχοντία και την ανθρωπιά την χριστιανικήν του Έλληνικού χωριού και το γελοιοποιεί σαν μια κακοφτιαγμένη γελοιογραφία. Άλλά ακόμη ή Έκκλησία, σαν άγρυπνος φρουρός και θεματοφύλαξ της Έλληνικής οικογενείας έχει καθήκον να ελέγχει και να γαρμύζει αδιάκοπα τα άπαίσια είδωλα που παίρνουν την θέση των μεγάλων αξιών, των αληθινών μεγάλων προγονικών παραδόσεων της Φυλής μας.

Γι' αυτό ας το ακούσουν όλοι όσοι ύπουλα και έθνοκτόνα αλλάζουν την μορφή του χωριού: ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΩΡΙΟ. Πρέπει να σταθή εκεί που το ύψωσε Η ΕΓΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ και το διεμόρφωσαν οι αιώνες μέχρι τώρα. Μπορεί αυτό να προσδεύση και να αποκτήση όλες τις εύκολιες που του προσφέρει ή τεχνική πρόδοος μ' ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΣΗ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΟΥ. Όχι ποτέ.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΧΣΑ

Ο εφημέριος του Ιεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων Ἀθήνης, κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τοῦ Πάσχα, συνεχέντρωσε ἐκ τῶν εὐσεβεστάτων ἐνοριτῶν τοῦ ὄρχ. 113.000 δι' ὧν, ἡγήρσας 770 κιλά κρέας καὶ 400 κιλά τυρὸν φέτα τὰ ὁποῖα διένειμε εἰς 160 ἀναξιοπαλοῦσας οἰκογενείας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστελλόντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀναρριθμῶσι ἀναφερόμεν τὸν ἀριθμὸν διὰ τὴν ὁποίαν προσερίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

γῶνα γιὰ μιά συνειδητή χριστιανική ζωή.

Και σ' αὐτήν ἀκριβῶς τὴν τελευταία σύνθεσι βρίσκεται τὸ νόημα τοῦ ἐμπράκτου χριστιανισμοῦ. Ὅσοι πραγματοποιήσαν, καὶ εἶναι πολλοί, τὴν βαθύτερη αὐτὴ σύνθεσι, κατάλαβαν τὸν προρισμὸν τους. Ξέρουν γιὰτί ζοῦν, τί ζητοῦν καὶ πού βαδίζουν.

Θεόδωρος Μαρκόλης

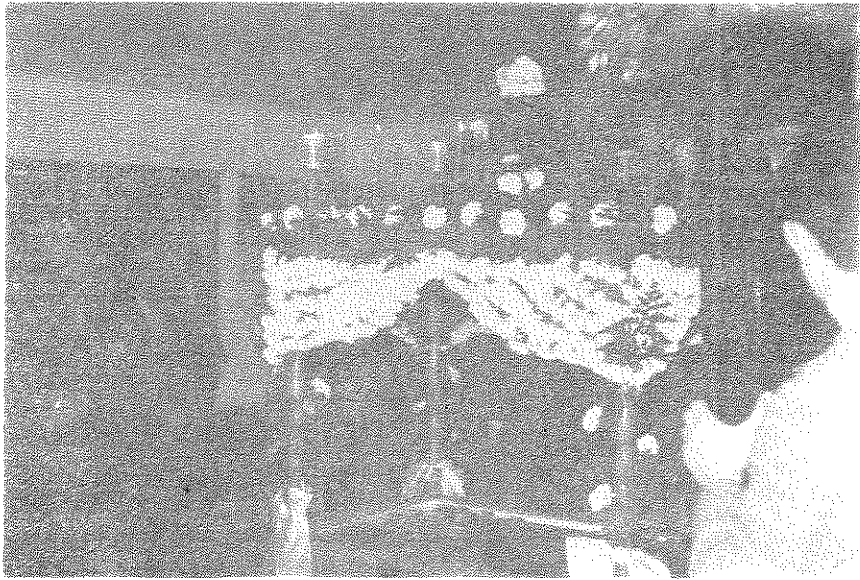
Ἀπὸ τὴν μίνησιν τῶν Παραρτιμάτων^{Our} μας εἰς Ἀμεριυὴν

Ἐπιμνημόσυνος δέησις ἐν τῇ αἰθούσῃ ὑπὲρ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως τῶν Γ.Ο.Χ.,
ὑπὸ τῶν Ἀρχιμ. Παΐσιου Φινοκαλιώτη, Παΐσιου Λαυλουργᾶ, Βικεντίου Μαλαματέ-
νιου, ἱερέως Μιχαὴλ Βαϊρακτάρη καὶ ἱεροδιακόνου Κυρίλλου Μαρκοπούλου.

150 νέοι καὶ 150 νεάνιδες ἀπαρτίζουν τὸ ἀσύλληπτο μεγαλεῖο τῆς Ἀγίας νυκτὸς τῆς
Μ. Παρασκευῆς.

Στήλη τῆς Νεότητος

ΦΡΟΥΡΟΙ ΑΔΥΣΤΑΚΤΟΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Στὰ ἀχνάρια τοῦ Μεγάλου Ἀρχιδιδασκάλου καὶ Ἀρχιπαιδαγωγοῦ Χριστοῦ οδεύοντας καὶ ὁ Ἰερὸς Χρυσόστομος, ἀγάπησε εἰδικρινὰ τὸ Παιδί καὶ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἀκριβῶς ἐτόνιζεν: «Τοῦτο ἐστὶ, ὃ τὴν οἰκουμένην ἀγατρεῖ πᾶσαν, ὅτι τῶν οἰκείων ἀμελοῦμεν παιδίων». Ναί! στὴν ἐποχὴν μας ἀμελοῦμεν τὴν ΑΛΗΘΙΝΗΝ, ΤΗΝ ΠΡΕΠΟΥΣΑΝ παιδαγωγίαν τῶν παιδίων μας. Μὴ μοῦ πῆτε ὅτι φροντίζουν σήμερον οἱ γονεῖς, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε διὰ τὴν ὅλην ἀνετον διαδίδωσιν τῶν τέκνων των. Γιὰ τὰ φροντιστήριά των, γιὰ τὰ κολλεγιά των, γιὰ τὰ μουσικά των καὶ ἄλλα. Τὸ παιδί χειραφετήθηκε ἐπικίνδυνα, τοῦ λείπει ἡ ἀγρυπνὴ παρακολούθησις γι' αὐτὸ καὶ καθημερινῶς θηρνούμεν τόσα καὶ τόσα ἠθικά καὶ ὕλικά ἐρεΐπια. Ποιά ἡμέρα περνᾷ χωρὶς ὁ ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς Τύπος νὰ ἀναφέρῃ μία κλοπὴ, μία ληστεία, ἓνα φόνον, ἓνα βίαιον ξυλοδαρμὸν νέων; Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ καὶ τὸ χειρότερον ὅλων, τὸ πιὸ ἀνησυχητικὸν φαινόμενον: Ἡ ΑΡΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ, ἀπὸ μεγάλῃ μερίδι νέων μας. Καὶ τοῦτο; Γιατὶ τὸ ΠΡΩΤΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ, δηλαδὴ ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ φροντίζει δυσανάλογα γιὰ τὴν ξηρὰν συσάφρευσιν γνώσεων, ἐνῷ παραμελεῖται ὁ ἔσω ἄνθρωπος, ἡ καλλιέργεια τοῦ χαρακτήρος του καὶ ἡ διάπλασις ἐνὸς ὕγιους ἀνθρώπου, καὶ μάλιστα Ἑλληνορθόδοξου Πολίτου. Βεβαίως τὸ ἔργον αὐτό, στὴν τρομακτικὴν αὐτὴν ἐποχὴν τῆς καθιζήσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιών, εἶναι δυσκολώτατον. Ἀλλὰ ὅταν ἡ οἰκογένεια ἔχῃ αὐτὴ πρώτη δεχθῇ αὐτὴν τὴν ἠθικὴν τελείωσιν, τότε μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο καὶ στὴν ψυχὴν τὴν εὐπλαστον τοῦ παιδιοῦ τῆς. Διότι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας πῶς δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ κανεὶς σ' ἄλλον κάτι ποὺ δὲν τὸ ἔχει. Πῶς μπορεῖ νὰ ἀναβιβάσῃ σὲ ἠθικὸν ὕψος τὸ παιδί τοῦ ἑνὸς γονεὺς ὅταν πρῶτα δὲν ἔχει ἀνεβῇ.

Δικαιολογημένα ὁ Μέγιστος ποιητὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει: «Καθαρθῆναι δὴ πρῶτον, εἶτα καθάραι, σοφισθῆναι καὶ αὕτω σοφίσαι, γενέσθαι φῶς καὶ εἶτα φωτίσαι». Ἐξ αὐτοῦ καταφαίνεται ὅτι πρέπει τὸ σπῖτι νὰ ἔχῃ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ, ΗΘΙΚΗΝ καὶ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΝ γιὰ νὰ ἀναδείξῃ ἀξία τῆς κοινωνίας τέκνα.

Δυστυχῶς ὅμως, πολλοὶ γονεῖς ἐνῷ δὲν εἶναι κακοί, ἀλλὰ ἀπὸ μίαν ἐσφαμένην ἐκτίμησιν πραγμάτων καὶ καταστάσεων, ἀποσύρονται ἀπὸ τὴν μάχην καὶ θεωροῦν ἑαυτοὺς ἀκαταλλήλους γιὰ νὰ μὴν πῶ ἀναξίους γιὰ τὸ ὕψηλόν ἔργον τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων των, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζουν πολλὰ γράμματα καὶ τὰ παιδιὰ των ἐπροχώρησαν περισσότερο ἀπὸ τίς δι-

κὲς τῶν γραμματικῆς γνώσεις... ΣΦΑΛΜΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ. Σφάλμα φοβερόν ποὺ τὸ συναντᾷμε συχνὰ σὲ οἰκογενειακὰς τραγωδίες. Κι ὅμως! Ὅσον ἀγράμματα καὶ ἂν εἶναι, μποροῦν νὰ συμβουλευσούν, νὰ παρακολουθήσουν τὸ παιδί των καὶ πρὸ πάντων νὰ διδάξουν σωπηλῶς μὲ τὸ καλὸ καὶ φωτεινόν τους παράδειγμα καὶ νὰ οδηγήσουν ἀσφαλῶς αὐτὰ ὥστε νὰ πράττουν: «Ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφρημα, εἰ τις ἀρετὴ καὶ εἰ τις ἐπαινος» (Φιλίπ. Δ' 8). Καὶ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία εἶναι γνωστὰ ΠΟΛΛΑ ΘΑΥΜΑΓΓΙΑ ποὺ πέτυχαν στὸν τομέα τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδίων των, ἀπλοῖκοι καὶ ἀγράμματοι γονεῖς, μὲ φιλόστοργες συμβουλὲς καὶ πρὸ πάντων μὲ τὸ φωτεινόν των παράδειγμα. Ναί! Τὸ σπῖτι θὰ ἐτοιμάσῃ τὸ παιδί. Τὸ σπῖτι θὰ κάμῃ τὴν ὑπόδομην καὶ θὰ οἰκοδομήσῃ ἀργότερα ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Πατερικά

Ἀσφαλίζω τὴν ἀκοήν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς δι' αὐτῶν γάρ πάντα τὰ θέλη τῆς κακίας εἰσέρχονται.

Νεῖλου τοῦ Ἀσκητοῦ.

Πολλάκις ἐξ ἡδίστης ὀψεως, ἢ χειρὸς ἀφῆς, ἢ αὐτῶν ὀσφρήσεως, ἢ ἀκαθῆς ἡδυφωνίας οἱ λογισμοὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν εἰσόδον λαμβάνουσιν.

Ἰωάννου Κλίμακος

Πᾶσαν ὥραν μνημόνευε τῆς ἐξόδου σου· ἔχε καθ' ἡμέραν πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν θάνατον μνημόνευε τίνα σε δεῖ παραστήναι.

Μ. Ἀθανασίου

Ἀδελφε· προσδόχα κατεκάστην τὴν ἐξόδον σου. Καὶ εὐπρεπίξου πρὸς τὴν πορείαν ἐκείνην· ἐν ἣ γάρ αὐ προσδοκᾷς ὥρα τὸ φοβερόν ἐλευσεται πρόσταγμα· καὶ οὐαὶ τῷ εὐρεθέντι ἀνατοίμῳ.

Ἐφραίμ τοῦ Σύρου

Τὸ ἔργον τοῦ Χριστιανοῦ οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο, ἢ τὸ μελετῶν ἀποθνήσκειν.

Εὐαγρίου

Ἀεὶ μνημόνευε τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐραγὸς ἡ διάνοια σου γίνεται.

Νεῖλου τοῦ ἀσκητοῦ

Ρώννυσι μὲν γάρ σῆμα σῆμα, τὴν δὲ ψυχὴν λόγος Θεοῦ.

Εὐαγρίου

«Φάγε μέλι, υιέ»

(Παροιμ. κδ, 13)

Διὰ τὴν παραστήσῃ ὁ Θεὸς εἰς τοὺς Ταραχμίτας τὰ ἄφθονα ἀγαθὰ τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας, τῆς εὐλογημένης Χαναάν, τοὺς διαβεβαίωσε ὅτι ἦτο γῆ «ρέουσα γάλα καὶ μέλι» (Δευτ. στ 3). Βασιλεὺς δὲ ἐνδοξὸς τοῦ περιουσίῳ λαῷ ὁ Σοφὸς Σολομῶν, Βασιλεὺς εἰς τὴν εὐλογημένην χώραν, τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν λαόν του ὡς κληρονομίαν ἱερὰν, ἰδοὺ ὅτι συνιστᾷ εἰς τοὺς ὑπὸ τὸν λαόν του τρώγοντες μέλι. «Φάγε μέλι, υιέ», γράφει εἰς τὰς Θεοπνεύστους Παροιμίας. Παιδί μου, φάγε μέλι. Φάγε ὅχι μίαν φοράν μόνον, ἀλλὰ τρώγε συνεχῶς μέλι.

Ἄλλ' ἄραγε διαιτητικὰς ὁδηγίας καὶ ἐδεσματολόγιον παραθέτει ὁ Θεόπνευστος σοφὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης; Ὑποδεικνύει λοιπὸν νὰ τρώγουν οἱ ὑπὸ τὸν λαόν του ἀπὸ τὸ μέλι πού ὑπεσχέθη ὁ Θεὸς ὅτι θὰ ὑπῆρχεν ἄφθονον εἰς τὴν εὐλογημένην πατρίδα των; Ἀντιλαμβάνεσαι, ὑποθέτω, ἀδελφέ μου, ὅτι κάποιο ἄλλο νόημα βαθύτερον κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά. Ἐὰν λοιπὸν νὰ τὸ ἀνεύρωμεν.

«Φάγε μέλι, υιέ»:

Ἐὰν τὸ μέλι εἶναι γλυκὺ καὶ εὐφραίνει τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ στόμα, ὑπάρχει ὅμως κάποιο ἄλλο μέλι πολὺ γλυκύτερον, πού εὐφραίνει ὅχι μόνον τὸ στόμα καὶ τὰ χεῖλη καὶ τὴν γλῶσσαν ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ εἶχε γεύθῃ ἄφθονον τὸ μέλι αὐτὸ ὅχι μόνον ὁ σοφὸς Σολομῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ πατέρας τοῦ Σολομῶντος, ἐνδοξὸς καὶ ἐκεῖνος Βασιλεὺς καὶ Θεόπνευστος προφήτης, ὁ Δαβὶδ. Καὶ ἐπειδὴ τὸ μέλι ἐκεῖνο εἶναι ἄφθονον, ἀνεξάντλητον, ἐκλεκτόν, χορταστικόν, εὐδωδὸς, συνιστᾷ καὶ ἐκεῖνος νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ ἀνυπομνεῖς. Ποῖον τέλος πάντων εἶναι τὸ πολυτίμητον αὐτὸ μέλι; Ὡς ἀδελφέ μου, εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι αἱ σωτήριαι ἐντολαὶ του. Εἶναι αἱ πατρικαὶ συμβουλαι καὶ νουθεσίαι, τὰς ὁποίας κατὰ πολλὰς καὶ ποικίλους τρόπους μᾶς ἔχει ἀπευθῆναι διὰ τὴν Θεοπνεύστῳ προφητῶν καὶ ἀποστόλων, ὅπως δὲ ἰδιαίτερως διὰ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Του, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πράττει νὰ ἴδῃς πῶς ἐκφράζεται διὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰς θείας ἐντολὰς ὁ προφητὴν ὁ «Ὡς γλυκέα τῇ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου, ὑπὲρ μέλι τῇ στόματί μου» (Ψαλμ. ρη' 103). Ὡς Θεέ μου πόσον γλυκὰ εἶναι τὰ θεῖα λόγια Σου! Πόσον εὐχαρίστησιν αἰσθάνομαι, ὅταν τὰ μελετῶ καὶ τὰ ἀπαγγέλλω! Αἰσθάνομαι τότε ἀσυγκρίτως περισσοτέρην χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν, ἀπὸ ὅσῃν δοκίμαζω ὅταν τρώγω τὸ γλυκύτερον μέλι. Ἄλλοτε δὲ πάλιν ἐβεβαίωνεν ὅτι τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ τοῦ ἦσαν «ἐπιθυμητὰ ὑπὲρ χρυσίου καὶ λίθων τίμων πολλῶν καὶ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον» (Ψαλμ. ιη' 8-11). Ἐκεῖνος πού μελετᾷ καὶ ἐμβαθύνει εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀποκαμίζει ὀφέλειαν μεγίστην, ἣ ὅποια ὑπερβαίνει τὴν ἀξίαν τοῦ

χρυσοῦ καὶ ὅλων τῶν πολυτίμων λίθων, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἰσθάνεται ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν καὶ ἀπερίγραπτον εὐχαρίστησιν. Τὸ μέλι αὐτὸ τὸ πνευματικὸν ὁ λόγος δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ σὲ κάμνει, ἀδελφέ μου, πραγματικὸν σοφόν. Σοὺ χαρίζει τὸν φωτισμὸν τῆς πίστεως καὶ τὴν ἀληθινὴν γνῶσιν τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου. Σὲ κάμνει συνετόν, φρόνιμον, στοχαστικόν. Ὡς, τὸ πνευματικὸν αὐτὸ μέλι! Σοὺ χαρίζει σοφίαν καὶ συνέσει πνευματικὴν τὴν ὅποιαν καὶ οἱ σοφώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου δὲν τὴν ἔχουν, ἐφ' ὅσον δὲν τρώγουν ἀπὸ τὸ πνευματικὸν μέλι τοῦ θείου λόγου. Ἦμπορεῖς καὶ σὺ, ἐφ' ὅσον μελετᾷς καὶ ἐφαρμόζεις τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ νὰ λέγῃς: «Ἵπὲρ πρεσβυτέρους συνήκα, ὅτι τὰς ἐντολὰς σου ἐξεζητήσα» (Ψαλμ. ρη' 100).

Ἀλλὰ καὶ ἄλλην ὀφέλειαν ἀποκαμίζεις, ὅταν τρώγῃς ἀπὸ τὸ μέλι τοῦ θείου λόγου. Τὸ μέλι αὐτὸ ἱκανοποιεῖ τοὺς πόθους καὶ τὰς θεαρέστους ἐπιθυμίας σου. Ὅπως τὸ ψωμί ἱκανοποιεῖ τὸ αἰσθητὸν τῆς πείνης καὶ μᾶς χαρίζει δυνάμεις σωματικὰς, ἔτσι καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Χορταίνει τὰς ψυχὰς μᾶς, τὰς ἐνδυναμῶναι, τὰς θεραπεύει ἀπὸ τὸν μολυσμὸν τῆς ἁμαρτίας, τὰς ζωοποιεῖ. Τὸ πνευματικὸν μέλι, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐὰν εἶσαι λυπημένος, σὲ παρηγορεῖ. Ἐὰν εἶσαι ταραχμένος καὶ ἀνήσυχος, σὲ γαληνεύει. Ἐὰν εἶσαι κουρασμένος ἀπὸ τὰς δυσκολίας καὶ τὰς ἀναισθησίας τῆς ζωῆς, σὲ ἐνισχύει. Ἐὰν εἶσαι μόνος, σὲ συντροφεύει. Καὶ αἰσθάνεσαι καὶ σὺ τότε καὶ ὁμολογεῖς ὅτι πράγματι, τὸ πνευματικὸν μέλι τοῦ θείου λόγου σὲ εὐχαριστεῖ καὶ σὲ ἱκανοποιεῖ καὶ σὲ γλυκαίνει περισσότερον, ἀπὸ ὅσον γλυκαίνει τὸ στόμα σου τὸ ὕλικόν μέλι. Ἰδοὺ λοιπὸν διατί ὁ Θεόπνευστος προφήτης μᾶς συμβουλεύει καὶ μᾶς λέγει: «Φάγε μέλι, υιέ». Φάγε, τρώγε συνεχῶς μέλι πνευματικόν. Μελέτα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ προσπάθει νὰ τὸν κατανοῇς καὶ νὰ τὸν ἐφαρμόζῃς διὰ νὰ αἰσθάνεσαι τοιοῦτοτρόπως ἄλλῃ τὴν γλυκύτητα καὶ δυνάμιν του.

«Φάγε μέλι, υιέ».

Ἀποτελεῖ, Κύριε, ἐξαιρετικὴν εὐεργεσίαν Σου πρὸς ἡμᾶς, τοὺς ὁδοιπόρους τῆς ἐπιγείου ζωῆς, τοὺς ζῶντας εἰς τὴν κοιλάδα αὐτὴν τοῦ κλαυθμῶντος, τὸ ὅτι μᾶς ἐχάρισες τὸ θεῖον μέλι τοῦ ζωοποιοῦ καὶ ἁγιαστικοῦ λόγου σου. Ὅταν μελετῶμεν τὰς ἀγίας Σου ἐντολὰς καὶ ἀπαγγέλλομεν τὸν θεῖον νόμον Σου, φωτίζεται ἡ διάνοιά μας, εὐφραίνεται ἡ καρδιά μας, ἀγιάζεται ἡ γλῶσσα μας παρηγορεῖται ἡ ψυχὴ μας τόνωται ἡ θέλησίς μας. Φῶς σφράγιον μᾶς καταναγάζει. Δὲν εἴμεθα οἱ ἀσκόπως περιπλανώμενοι εἰς γῆν ἔρημον καὶ ἄβατον καὶ ἀνυδρὸν, ἀλλ' οἱ ὁδοιπόροι οἱ ὁποῖοι ἔχοντες ἀλάνθαστον ὁδηγὸν τὸν θεῖον λόγον Σου, ἀποφεύγομεν πᾶν ὅτι μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν αἰώνιον προορισμὸν μας, βαδίζομεν δὲ σταθερῶς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν δικαιοματίων Σου. Εὐχαριστοῦμεν, σφράνι

Όφειλόμενη απάντησις

Άρμόζει στο ιερό ράσο κατηγορία

Κυκλοφορεί δυστυχώς, στα μεγάλα βιβλιοπωλεία —σέ δύο μάλιστα εκδόσεις— ένα βιβλίον λιβελογράφημα κατά τοῦ Ράσου τῆς Ὁρθοδόξιας μέ τίτλον: «ΡΑΣΟΦΟΡΟΙ ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΟῦ ἘΘΝΟΥΣ», μέ τὸ ὅποιον πειράται ἕνας ἀγνωστος στοὺς κύκλους τῆς Ἐκκλησίας συγγραφεύς, ὁ κ. Γ.Κ., ν' ἀποδείξῃ μέ ἀνεδαφικά ἐπιχειρήματα καὶ πολλὰς ἀστήρικτες κατηγορίας πὺς τὸ Ράσο, στάθηκε ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τοῦ Ἐθνους μας!!!

Τὰ δῆθεν ἱστορικά στοιχεῖα ποὺ προβάλλει ὁ Γ.Κ. γιὰ νὰ στηρίξῃ τὴν φοβερὴ κατηγορίαν κατὰ τοῦ Ράσου, ἀπὸ τὴν ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία του μέχρι τὸ ἀπλὸ καλογεράκι, προκαλεῖ τὴν δίκαιη ἀγανάκτησιν καὶ τοῦ πιδ ἀδιαφόρου ὁρθοκυτικῶς. Γιατί αὐτὸ, τὸ δῆθεν μελέτημα, δὲν κάμει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ παραποιῇ τὴν ἀλλάθαστη καὶ ἀδέκαστη ἱστορίαν τῆς δισχιλιετοῦς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφοῦ γράφοντας, ὁ κ. Γ.Κ. κατὰ τοῦ Ράσου τὸ ὀργήλο «κατηγορίω» του, τονίζει ὅτι:

«Ἡ Τουρκοκρατία κράτησε τετρακόσια χρόνια καὶ σ' αὐτὸ φταίει τό... Πατριαρχεῖον!!! Γιατί οἱ Πατριάρχαι ἦταν... φιλότουρκοι καὶ φιλοσημαριστές. Γι' αὐτὸ καὶ σιστώθηκαν καὶ κρεμάσθηκαν...».

«...Οἱ Μητροπολίτες δὲν πίστευαν στὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἦταν μὲ τὸν Πάπα (!) ἢ μὲ τὸν Σουλτάνον, ἢ μὲ τὸν διάβολον (Σ.Σ. Κανένα δὲν ἔβηκε μὲ τὸν Χριστὸν γιὰ νὰ τὸν ἀναφέρῃ). Μόνον μὲ τὸν Θεὸν, δὲν ἦταν οἱ Δεσποτάδες», κατὰ τὸν κ. Γ.Κ.

Αὐτὸ τὸ συγγραφικὸν ὅφος καὶ τὸ μένος κατὰ τοῦ Ράσου τοῦ συγγραφέως δὲν δίδει περιθώρια αὐτοσυγκρατήσεως καὶ τοῦ πλέον ἀδιαφόρου ἀναγνώστη καὶ ἀγανάκτησις πλημμυρίζει τὴν ψυχὴν παντὸς Ὁρθόδοξου πιστοῦ ἐπὶ τῇ ἀναγκάσει τοῦ βιβλίου-λυβελογραφήματος κατὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, μὴ πὺς ὁ ὡς ἀνω κύριος δὲν ἔβηκε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάστυμιν παραδοξολογίας ποὺ γράφει νὰ θυμῶθῃ, ἔστω καὶ δύο λέξεις, νὰ γράφῃ γιὰ τὰ ἀναμφισβήτητα λαμπρὰ γεγονότα τοῦ Ἱεροῦ καὶ εὐλογημένου Ράσου τῆς Ὁρθοδόξιας, μέ τόσοις καὶ τόσοις σιωπηλοῦς καὶ ἡρωϊκοῦς ἀγῶνας τοῦ Ἱεροῦ μας Κλήρου ὑπὲρ τῆς ἀνε-

ξαρτησίας τοῦ Ἐθνους μας.

Ὅτε μία λέξι δὲν ἀναφέρει γιὰ τοὺς Νεομάρτυρας τότε Κληρικῶς μας, γιὰ τοὺς ἀκαταπονήτους Ἐθναποστόλους, γιὰ τοὺς Κοσμάδες τοὺς Αἰτωλοῦς, τοὺς Παρίους, τοὺς Ασκαρῆς, Μηριάτῃδες, Νοταράδες καὶ τόσοις ἄλλους, ποὺ περιήρχοντο τὸν σκλαβωμένον Ἑλληνοταμὸν γιὰ νὰ διδάξουν, νὰ παρηγορήσουν, νὰ ἐδρανώσουν στὴς κλονισμένους ψυχὰς τῶν Ραχιάδων τὴν πεποίθησιν γιὰ τὴν σύντομην ἀνάστασιν τοῦ Ἐθνους.

Τολμᾷ ὁ κ. Γ.Κ. νὰ λέῃ πὺς ἔκαμε... πολὺ-χρονη ἱστορικὴ ἔρευνα, γιὰ νὰ γράφῃ τὴν ὀργὴν του κατὰ τοῦ Κλήρου τῆς Ὁρθοδόξιας, χωρὶς νὰ μᾶς λέῃ ἕαν ποῦθεν δὲν συνήνεγκε τίς συγκλονιστικὰς περιπτώσεις, κατὰ τίς ὁποῖες ἐσύροντο ἀναριθμητοὶ κληρικοὶ μας «ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγῇ, ἄφωνοι καὶ γενναῖοι», κι' ἀκόμη ἕαν οἱ περισσότεροὶ λογάδες καὶ μορφωμένοι τοῦ Γένους ἔφυγαν κυνηγημένοι ἀπὸ τὸ φοβερὸ λεπίδι τῆς Τουρκίας, πρὸς τὴν Δύσιν γιὰ νὰ σωθοῦν, ἀφήνοντας πίσω τοὺς πνευματικὸς σκιστάδι...

Καὶ στάθηκε στὸ πλευρὸ τοῦ πονεμένου καὶ τυραννισμένου Ραχιά **ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΡΑΣΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ** γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸ «**ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ**», γιὰ νὰ διδάξῃ τὸ «**ΟΚΤΟΠΗΧΙ**», νὰ σιγοφάλλῃ δακρυσμένο, «**ΦΕΙΤ' ΑΡΑΚΙ ΜΟΥ ΛΑΜΠΡΟ**» καὶ νὰ τραγουδήσῃ πονεμένα «**ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΠΗΛΑ ΕΚΕΙ ΕΙΝ' ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΡΗΜΙΚΗ**».

Πὺς δὲν συνήνεγκε στὴν πολὺχρονη ἱστοριοδίφειαν του γιὰ τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὰ λαμπρὰ καὶ ἀθάνατα καὶ πελώρια ἡθικὰ ἀναστήματα τῶν ἡρώων κληρικῶν μας παντὸς βαθμοῦ, ποὺ μέ θάρρος καὶ χριστιανικὴν εὐτολίμειαν, ὤψισαν τὸ τρισευλογημένον ράσο, «**ΦΑΛΜΠΟΥΛΟ**» καὶ «**ΜΙΑΥ' ΑΡΑΚΙ**», γιὰ νὰ ἡγηθοῦν, τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα τῆς Ἐθνεγερσίας καὶ λυτρώσουν, κάτω ἀπὸ τὴν ταφόπετρα τῆς σκλαβιάς καὶ τῆς αὐθιχεσίας τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνοταμὸν. Καὶ πόσοι εἶναι αὐτοὶ!

Ἀπρεσμέτητοι. Σὲ καμμιά ὑπαλληλικὴ ἱεραρχία, σὲ κανένα κοινωνικὸν κλάδον, σὲ καμμιά ἐπὶ μέρους ἐπιστήμην, δὲν ὑπάρχον τὸσα καὶ τὸσα θήματα, «ὑπὲρ ἰστίως καὶ Πατρίδος», ὅσα στὸν Ἱερὸν μας Κλῆρον.

Κανεὶς δὲν ἀντιλέγει πὺς, σ' ἕνα ἐπὶ τῆς γῆς καθέδραμα, ὅσον κι' ἂν εἶναι Θεοδῶρον, Θεόδοτον, Θεοφύργητον, ἄγιον καὶ ἱερὸν, ἔφ' ὅσον διακίετται ἀπὸ ἀνθρώπους, ὑποκειμένους πάντοτε σὲ πειρασμούς, ἀνταξιοτήτες, ἀδυναμίες, δημιουργοῦνται σφάλματα, λάθη καὶ ἀτοπήματα. Ἀλλὰ ἐρωτᾶται ὁ κ. Γ.Κ.: «Δὲν συνήνεγκε καμμιά ἐνδοξ., λαμπρὴ καὶ συγκινητικὴ σελίδα γιὰ νὰ ἀναφέρῃ δύο λόγια σεβασμοῦ

Πάτερ, διὰ τὸν πολύτιμον αὐτὸν φωτισμὸν ποὺ μᾶς ἐ χάριτες καὶ θερμὴν ἰκεσίαν Σοῦ ἀναπέμπομεν. Ἀ-ξιώσέ μας τὸν ἁγίον νόμον Σοῦ νὰ ἔχωμεν μοναδικὸν ὁδηγὸν εἰς τὴν ζωὴν μας καὶ σύμφωνον μέ τὰς ἀγίας Σοῦ ἐντολάς νὰ πολιτευώμεθα, ἐφαρμόζοντας τὴν θεό-πνευστον παραγγελίαν «φάγε μέλι, υἱέ», διὰ νὰ ἀξιω-θώμεν τοκουτοτρόπως τῶν ἐπουρανίων Σοῦ ἀγαθῶν. Ἀμήν.

'Η 'Ορδοδοξία ἔναντι τοῦ προτεσταντισμοῦ

Μέρος 30όν

5) ΠΟΙΟΣ ΥΠΗΡΕΣΕ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΤΟΙΛΑΓ- ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ;

Ο Προτεσταντισμός προήλθεν από αντίδρασιν πρὸς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, ἣ ὥποια εἶχε τονίσει υπερβολικὰ τὴν θέσιν τοῦ Κλήρου ἐν αὐτῇ. Κατ' αὐτὴν ὁ Κλῆρος ἦτο ἡ Ἐκκλησία.

Οἱ Προτεστάνται εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐπολέμησαν σφοδρότατα τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, τονίζοντες τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θέσιν τοῦ λαοῦ καὶ καταπολεμοῦντες τὴν αὐθεντίαν τοῦ Κλήρου μέχρις ἀρνήσεως τῆς Ἱεροσύνης.

Ἄλλ' οὕτω διέλυσαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀφῆκαν αὐτὴν χωρὶς ἀρχὴν. Διὰ τοῦτο ἐδίδασαν περὶ αὐτῆς ὡς ἀοράτου ἰδρύματος μὲ ἀόρατον κεφαλὴν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀοράτως καὶ ἀπ' εὐθείας διευθύνοντα τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς πίστεως αὐτῶν εἰς τὸ σωτήριον ἔργον του.

η) ΠΟΙΑ ΥΠΗΡΕΣΑΝ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ;

καὶ ἀγάπης γιὰ τὸ ἱερόν μας Ρῶσο; Κι' ἐπεὶ: Μήτρησε πόσες εἶναι οἱ σελίδες μὲ «τρωτὰ» ποὺ διάβασε καὶ πόσες καὶ πόσες εἶναι — ΑΠΕΙΡΕΣ — οἱ λαμπρὲς σελίδες τοῦ ἱεροῦ μας Κλήρου;

Ἡ δὴθεν μελέτη του στερεῖται ἀντικειμενικότητος, διότι δὲν τολμᾷ νὰ παρουσιάσῃ καὶ τὰ δύο μέλη καὶ εἰς δύο ἔψεις τῆς ἐρεῦνης του καὶ μάλιστα συγκριτικᾶ.

Δὲν γράφει Ἱστορίαν, ὄχι! Δὲν γράφει Ἱστορίαν, ὅταν τολμᾷ τὴν διαστρέβλωσιν τῆς Ἱστορίας ἐνὸς θέματος, λέγοντας ἐν προκειμένῳ πὺς «οἱ Δεσποτάδες ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ 1821!!! Γιατὶ ἂν αὐτὸς σιγήσῃ, τότε καὶ οἱ ἄλλοι Ἑλλάδες καὶ Μικρᾶς Ἀσίας κεκράζονται πὺς: Οἱ ΚΑΗΡΙΚΟΙ ΜΑΣ, ΠΛΑΝΤΟΣ ΒΑΘΜΟΥ, ΠΡΟΤΟΣΤΑΤΗΣΑΝ ΣΥΝΗ ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑΝ. Καὶ ἂς ζητήσῃ, ἐκτὸς τοῦ ἱστορικοῦ του, Γιάννη Κορδάτου, νὰ μιλήσῃ καὶ ἄλλοι ἱστορικοὶ παγκοσμίῳ κύρους, ὡς τὸν Παπαρηγόπουλον, τὸν Καρολίδην, τὸν Λάμπρου, ποὺ μᾶς παρουσιάζουν σὲ ἀπροκατάληπτες μελέτες τους, καπάλους μὲ ἀτέλειωτο ἀριθμὸν ἡρώων καὶ Ἐθνοπαστόρων, Πατριάρχων, Ἀρχιερέων, Τερέων, Ἱερομενάχων, μοναχῶν κλπ. καὶ γονατίζουν εὐλαδικὰ καὶ μὲ θαυμασμόν, μπροστὰ στὸ ἔνδοξον, τὸ μαρτυρικόν, τὸ χιλιετραγουδεμένον Ὁρθόδοξον Ρῶσο, ποὺ στήθηκε Φῶς, Παρηγορία καὶ Ἐλπίδα πάντοτε γιὰ τὸ ἔνδοξον Ἔθνος μας.

Ἡ ἀναρχία εἰς τὴν διοίκησιν καὶ τὴν πίστιν, ἣ αὐθεντία παντὸς ἀτόμου δυναμένη νὰ μορφώσῃ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἐκ μόνων τῶν γραπτῶν κειμένων κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Διὰ τοῦτο αἱ περισσότεραι Προτεσταντικαὶ Ἐκκλησίαι δὲν ἔχουν κλῆρον ὑφιστάμενον θεῖον δικαίῳ λόγῳ χειροτονίας, ἀλλὰ κήρυκας τοῦ θεῖου λόγου, διορίζομένους ὑπὸ τῆς Κοινότητος καὶ περιοριζομένους εἰς τὸ καθήκον τοῦτο.

Τὰ μυστήρια δὲν παραδέχονται, ἐκτὸς τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Θ. Εὐχαριστίας, ὡς ἀκαμνήσεως Χριστοῦ.

Οἱ Ἰερωῆται προερχόμενοι ἐκ τοιοῦτου ἐδάφους, προδύωρσαν ἔτι περισσότερον εἰς τὰς ἰδέας των καὶ ἀπέρριψαν τὰ δύο ταῦτα μυστήρια περιορίζοντες τὸ ἔργον των εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰερωῆ καὶ δύνανται ὡς ἐκ τούτου, νὰ θεωρηθοῦν παραφυᾶς Ἰουδαϊκῆ, παρὰ αἵρεσις χριστιανικῆ. Ἄλλ' ἐπειδὴ δι' ἅλα αὐτὰ χρησιμοποιοῦν τὴν Κ.Δ. καὶ ἀπατοῦν τὸν λαόν, μὲ τὸ ἔνδυμα τοῦτο, τὸ ὅποιον περιβάλλονται, θὰ ἀναλύσωμεν καὶ τὰ εἰς τὸ Εἰδικόν μέρος ἐμπίπτοντα θέματα, τὰ ὅποια θὰ χρησιμεύουν πρὸς καταπολέμησιν οὐ μόνον τῶν χιλιαστῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν προτεσταντῶν, τῶν ὁποίων παρατηρεῖται ζωνρὰ κινήσις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν Ὁρθόδοξων. Εὐαγγελικοὶ καὶ σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν ἠνωμένοι ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας φέρουσι μεγάλην σύγχυσιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν αἰκογένειαν καὶ κοινωνίαν, ἀποσπῶντες τὰ μέλη τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ διασπῶντες τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα.

θ) ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΙΣΕΩΣ ΤΗΣ Ι. ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ, ΤΗΣ ΑΥΘΕΝΤΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΗΡΟΥ

Οὐδαμῶς ἔχει ἀποδειχθῇ τόσον ἀληθὲς τὸ γνωμικόν «ἐνὸς ἀτόπου δοθέντος μύρια ἔπεται» ὅσον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τῶν Προτεσταντῶν καὶ τῶν Χιλιαστῶν.

Θέλοντες νὰ πολεμήσῃ οἱ Διαμαρτυρόμενοι καταχρήσεις τινὰς τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἐνόμισαν ἐπὶ, ἀφαιροῦντες ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν των τὴν Ἱερωσύνην, θὰ δυνήθοῦν νὰ ἀφαιρέσουν τὸ στήριγμα τοῦ παπισμοῦ, τὸν ὅποιον ἐθεώρησαν ὡς τὸν μόνον ἀπεύθυνον τῶν καταχρήσεων.

Ἄλλ' οὕτως ἀφῆρσαν βασικὸν καὶ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τὸν στυλβάτην τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, τὸν φορέα τῆς ἐν

Γεγονότα και Κρίσεις

Ιερώνυμος Ζωιδάκης του Μιχαήλ

Ο Ιερώνυμος Ζωιδάκης ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Ἰωάννης Ἀμαρίου Ρεθύμνης Κρήτης τὸ ἔτος 1899.

Νεαρὸς εἰς ἡλικίαν ἐγκατέλειψε τὴν Κρήτην καὶ κατετάγη εἰς τὴν Σχολὴν Ναυτοπαίδων εἰς τὸν Πόρον, τὴν 23ην Ἰουλίου 1914.

Τὸν Ἰανουάριον 1977 ἀπεφοίτησε ἐκ τῆς Σχολῆς Ναυτοπαίδων καὶ λαβὼν τὴν εἰδικότητα τοῦ Τορπιλομηχανικοῦ ἐποικιοθετήθη ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ ΑΒΕΡΩΦ.

Μετὰ σχεδὸν δεκαετὴ ὑπηρεσίαν ἐπὶ τοῦ ΑΒΕΡΩΦ, ὅτε ἔλαβε μέρος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ πρώ-

ηνέματι Ἁγίῳ ἐξουσίας παρὰ τοῦ Κυρίου δεδομένης καὶ τὸ τελεστικὸν ὄργανον τῶν Θείων Μυστηρίων.

Συνέπεια τῆς καταργήσεως τῆς Ἱερωσύνης παρ' αὐτοῖς ὑπῆρξεν ἡ πτώσις ὁλοκλήρου τοῦ μυστηριακοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἰκοδομήματος. Δι' ὃ καὶ κατηργήθησαν παρ' αὐτῶν καὶ θεωρήθησαν ἀπλὰι τελεῖται τὸ Χρίσμα καὶ ὁ Γάμος, ἐξωθελίσθησαν τελείως ἡ Ἐξομολόγησις, τὸ Εὐχέλαιον καὶ ἡ Ἱερωσύνη.

Τὸ Βάπτισμα ἔχασε παρ' αὐτοῖς τὴν δύναμιν τῆς ἄρσεως τῆς ἁμαρτίας καθ' ὅσον κατ' αὐτοὺς ἐξαλείφεται ἐν αὐτῷ ἡ ἐνοχὴ μόνον καὶ οὐχ ἡ ἁμαρτία· ἡ δὲ Θ. Εὐχαριστία κατ' αὐτοὺς εἶναι ἀπλή ἀνάμνησις τοῦ Σωτήρος.

Πολλὰ φυσικὰ κατέληξαν εἰς τὸ κατάντημα τοῦτο. Διότι ὁ σκοπὸς τῆς διαμαρτυρήσεως δὲν ὑπῆρξεν ἡ εὐρεσις τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἡ καταπολέμησις τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας μετὰ πείσματος καὶ διὰ παντοίῃν μέσων. Ἀλλὰ θέλοντες νὰ ἐκτριψώσιν τὰ ζιζάνια τῆς ἐποχῆς τινὲς ἀπὸ τὴν μυστηριακὴν ζωὴν, τὸ βάθρον τοῦτο τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως.

Ἡ Π.Δ. διδάσκει ὅτι «ἡ Σοφία οἰκοδόμησεν οἶκον καὶ ὑπῆρξε στύλος ἐπτά». Ποιοὶ εἶναι οἱ ἐπτά στύλοι, ἐφ' ὧν ἐρείδεται καὶ στηρίζεται ὁ οἶκος τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ, ἢ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Αἰωνίου Λόγου; Εἶναι ἡ Ἐκκλησία μετὰ τὰ ἐπτά μυστήριά της, ἀπὸ τὰ ὅποια ὡς ἀπὸ ἐπτά κρουνοῦς τῆς Θείας χάριτος καταρδεύονται τὰ πιστὰ μέλη της.

Ἰδίως δὲ οἱ Προτεστάνται εὐρέθησαν εἰς δύσκολον θέσιν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ καθορισμοῦ τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὡς Θυσίας, διότι ἀρνήσαντο τὸ μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης.

τοῦ παγκοσμίου πολέμου καὶ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς, τὸ 1917 παρακολουθεῖ Σχολεῖον Ὑποβρυχίων καὶ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1928 λομβάνει τὸ πτυ-

χεῖον Ὑποβρυχίων.

Ἐν συνεχείᾳ μεταβαίνει εἰς Μασσαλίαν Γαλλίας πρὸς παραλαβὴν τοῦ ὑποβρυχίου ΓΛΑΥΚΟΣ, ἐνὸς ἐκ τῶν ἑξ ἀγορασθέντων ἐκ Γαλλίας.

Ἀπὸ τὸ 1929 ἕως καὶ τὸ 1944 ὑπηρετεῖ ἐπὶ ὑποβρυχίῳ ἐπὶ 11 ἔτη.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1941 μετὰ τὴν κατὰληψιν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Γερμανικῶν Στρατευμάτων, μεταβαίνει μετὰ τὸ ΓΒ ΓΛΑΥΚΟΣ εἰς Μέσην Ἀνατολήν (Αλεξάνδρεια). Τὸ 1942 τὸ ΓΒ ΓΛΑΥΚΟΣ ἐνθίζεται εἰς ΜΑΑΤΑΝ, ὅπου εὐρίσκειτο δι' ἐπισκευὴν. Κατὰ τὴν διάρκειαν βομβαρδισμοῦ σκοτώνεται καὶ ὁ Κυβερνήτης πλωτάρχης ΑΡΣΕΝΟΓΛΑΟΥ. Μετὰ συναδέλφους του μεταβαίνει δι' Ἀγγλικὸν ὑποβρυχίου ἐκ ΜΑΑΤΑΣ εἰς ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ, ὑπηρετῶν δὲ ἐπὶ διαφόρων ὑποβρυχίων (ΤΡΙΤΩΝ — ΝΗΡΕΥΣ) συνεχίζει γὰρ λαμβάνει μέρος εἰς περιπολίας εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὸ Κρητικὸν Πέλαγος ἕως καὶ τὸ 1944.

Τὸ 1941 προάγεται εἰς Σημαιοφόρον, τὸ δὲ 1944 εἰς Ἀνθυποπλοίαρχον.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐπιστρέφει ἐκ Μάλτας μετὰ τοῦ Στολίσκου Ὑποβρυχίων.

Τὸ 1946 προάγεται εἰς Ὑποπλοίαρχον, ὑπηρετεῖ δὲ εἰς διαφόρους Ὑπηρεσίας Ἐνῆρας μέχρι τὸ 1954, ὅτε καὶ ἀποστρατεύεται τῇ αἰτήσεϊ του πραγμαγόμενος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Πλωτάρχου ἐν ἀφεδρεΐᾳ μετὰ σάραντα (40) ἐτῶν πραγματικῶν ὑπηρεσίαν.

Τὴν 10ην Ἀπριλίου 1977 ἀπεβίωσε.

Αἰωνία Αὐτοῦ ἡ Μνήμη.

Πένθος

Τὴν 6ην Μαΐου ἐ.ε. κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον καὶ ὥραν 11ην μ.μ. καὶ εἰς ἡλικίαν 83 ἐτῶν, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ εὐσεβὴς Μοναχὸς Αὐξέντιος Καλογερόπουλος, κτήτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ζωοδόχου Πηγῆς» Βελεστίνου, τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν τοῦ ὁποίου, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ Φανερωμένης» Γ.Ο.Χ. Ααρτίσης ἐφάλλεν ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θωακικοῦ τῶν Γ.Ο.Χ. Σεβασμιώτατος κ.κ. Καλλίνικος, χοροστατούμενος ὑπὸ τῶν, Ἀρχιμανδρίτου Ποστάλα Ἀθανασίου ἐφημερεύοντος τοῦ ὡς εἶρηται Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τῶν Ἱερῶν πατρὸς Σεραφεῖν καὶ πατρὸς Γεωργίου τοῦ Παραρτήματος Γ.Ο.Χ. Βόλου καὶ τοῦ πατρὸς Ἰλίου τοῦ Παραρτήματος Γ.Ο.Χ. Λαμίας.

Ἡ γενική κοινή καὶ ἡ κηδεία ἐγένετο εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν «Ζωοδόχου Πηγῆς» Βελεστίνου, τὸν δὲ ἐπικηδεῖον ἐξεφώνησεν ἐν ὀλίγοις ὁ Σεβασμιώτατος, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐκλιπόντος καὶ εὐχρηεῖς τὴν μίμησιν, εἰς ὅλον τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα, τοῦ παραδείγματος καὶ ὡς Χριστιανοῦ καὶ ὡς Μοναχοῦ

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΓ ΦΙΛΟΝΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαρβόλης

Κανίγγος 32 — Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Εξωτερικοῦ: Εξάμηνος δραχμὰς	60
» Ετησίᾳ »	100
Εξωτερικοῦ: Εξάμηνος δολάρια	6
» Ετησίᾳ »	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μονάζουσιν Σωφρονίαν καὶ πρῶτην σύζυγόν ται τὴν ἐξ Ἰφους παρηγορίαν.
Αἰωνία Αὐτοῦ ἡ Μνήμη.

Βόρειος Ἑλλάς

Τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὁσίας Εὐρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου τοῦ ὁμωνύμου ἱερέματος τοῦ Γεφικοῦ Φιλοπταιχοῦ Ταμείου εἰς Θεσσαλονίκην, ἐτελέσθη κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιερατικὴ λειτουργία πρεσβάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θωακικοῦ κ.κ. Καλλινίκου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν πανοσιολογιωτάτων ἀρχιμανδριτῶν πατρὸς Ἰακώβου Παπαδέλη, π. Γερασίου Σκουρτανιώτου (ἀγιορείτου) καὶ τοῦ π. Εὐθymiου Ὁρφανοῦ, ὅστις ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς θείας λειτουργίας ἐτελέσθη ἱερὸν μνημόσυνον τῆς ἀειμνήστου Εὐαγγελίας Γρίκα, τὸ δὲ ἀπόγευμα ὁ σεβασμιώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω κληρικῶν μετέβη εἰς Αἰρέθουσιν τοῦ νομοῦ Σερρῶν καὶ ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης ἐτέλεσε τὸ μυστήριον τῆς βαπτίσεως τοῦ τέκνου τοῦ κ. Ἡρακλῆ Κοτανίδη, δωρητοῦ τοῦ ὡς ἄνω ναοῦ εἰς τὸ Γ.Φ.Τ. Αἰθρῶν.

ΜΕΣΗΜΕΡΙΟΝ: Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἀθρόαν προσέλευσιν εὐλαδῶν προσκυνητῶν ἐκ Θεσσαλονίκης, Σερρῶν, Δράμας καὶ Χαλκιδικῆς, ἐτελέσθη ἡ ἐορτὴ καὶ πανύγυρις τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς ὡς ἄνω κομποπόλεως. Τὴν Ἱερὰν λειτουργίαν ἐτέλεσαν οἱ πανοσιολογιώτατοι ἀρχιμανδρίται κ. Ἰάκωβος, π. Εὐθymiος, ὁ αἰδεσιμώτατος πατὴρ Γεώργιος Μαρμαρίδης καὶ ὁ εὐσεβέστατος διάκονος π. Ἀμβρόσιος. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς θείας λειτουργίας ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εὐκόνος.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὴν νδιεύθυνσιν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» διὰ τὴν μέριμναν ἥτις καταβάλλεται διὰ τῶν δημοσιευμάτων τῆς κινήσεως τοῦ Ἱεροῦ Ἡμῶν Ἀγῶνος εἰς τὴν Βόρειαν Ἑλλάδα.

Ἐπαρχιαυὰ Νέα

ΔΡΑΜΑ, Ἀπρίλιος 1977

Ἐἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀρχαίας Ἐκκλησίας, οἱ χριστιανοὶ ἐβαπτίζοντο κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Πάσχα. Αὐτὸ ἐγένετο καὶ ἐν Δράμᾳ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας τοῦ Ἀγίου Πάσχα, ὅτε ἐβαπτίσθη τὸ θῆλυ βρέφος τοῦ

Γεγονότα και Κρίσεις

χ. Πάπας Θ. Καποζούος ἐκ Κρηνίδων γηρῶν Καθά-
λας καὶ ἀνομιόσθη Δέσποινα ὑπὸ τῆς ἀκαδόχου Στοι-
ροῦλας Ποιμενίδου. Ταῦτα πάντα ἐγένοντο κατὰ τὴν
Ἀναστάσιμον Ἀσπιδοφόρον ἡμέραν ἐκ τάματος καὶ
ἐπιθυμίας τῆς μάχης τῆς νεοφυΐστου. Ὡχέροθα νὰ
τοὺς ζήσῃ ὡς πιστὴ Πυγισία Ὀρθόδοξος.

+ Πρωθιερεύς
Μιχ. Ν. Σαβδόπουλος

Ἐνδιαφέρουσα εἰδοποιήσεις

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ ὁρ-
γάνου τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος «ΦΩΝΗ ΤΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», ἐν τῇ φιλοτίμῳ προσπάθειᾳ καὶ ἀ-
γαθῇ αὐτῆς προθέσει, πρὸς καλυτέρευσιν τοῦ τε πε-
ριεχομένου καὶ τὸν καθόλου ἀνακαινισμὸν αὐτῆς, θερ-
μῶς παρακαλεῖ πάντα δυνάμενον νὰ προσφέρῃ ἐπι-
κοδομητικῶν πνευματικῶν ὠλικῶν, ὅπως ἀκωλύτως καὶ
προθύμως ἀλληλογραφεῖ μεθ' ἡμῶν, ὑποδεικνύων φι-
λαδελφικὰς τρόπους καὶ μέσας κατ' αὐτοὺς, διὰ τὴν ἐπι-
τυχεστέραν πνευματικὴν καὶ κυκλοφοριακὴν ἡγοδον
τούτου.

Ἐπὶ πλέον, παρακαλοῦμεν ἰδιαίτερως, ὅπως πᾶν
γεγονός, περιστατικόν, ἢ ζήτημα ἀφορῶν ἢ ἔχον σχέ-
σιν ἡμεσον μετὰ τὸν Ἱερὸν Ἡρώων Ἀγῶνα ἐν Ἑλλάδι
καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἀναγγέλλονται ἡμῖν γραπτῶς, εἰς
τρόπον ὥστε οἱ γράφοντες νὰ ἀποβαίνουν ἡμεσοὶ ΣΥ-
ΝΕΡΓΑΤΑΙ, ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ καὶ ΑΝΤΑΝΤΙΟΚΡΙΤΑΙ
τῆς ἀγωνιστικῆς ταύτης ἐφημερίδος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν
Ἀγῶνος.

Τοῦτο δὲ γνωρίζουν πάντες ὅτι, αἱ πῦλαι τῆς
«ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» εἶναι ἀνοικταὶ ΔΙΑ
ΠΑΝΤΑ ΑΠΡΟΚΑΤΑΛΗΠΤΟΝ, ΑΦΑΤΡΙΑΣΤΟΝ
καὶ ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΟΝ γράφονται ἐν τῇ πεποιθήσει
ὅτι τὰ προσφερόμενα πρὸς δημοσίευσιν συμβάλλουν
ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν
Ἀγῶνος, τὴν εἰσοδομὴν ψυχῆν καὶ τὴν κατὰ Θεὸν
ἐνότητα καὶ ὁγάπην πρὸς γαλήνευσιν τῆς Ἑκκλησίας
ἡμῶν, ἄνευ κερνήτων καὶ ἐμπαισθῶν ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ
ΕΠΙΘΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΕΩΝ, αἱ ὅποιαι
φθείρουν τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα καὶ ὀπλίζουν ἀπεριανέ-
πτως πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον ἡμῶν.

Ἐκ τῆς Συντάξεως

Ἡ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΣ

Ἡ ἀπὸ τριῶν χιλιῶν ἐτῶν Ἑλληνικὴ Κύπρος
ὕπαστῃ καὶ ὑφίσταται τὰ πάνδεινα, ὡς γνωστόν, ἀπὸ
τοὺς βαρβάρους εἰσβολαῖς, τοὺς ὁποίους ἐνεθάρρυνον
καὶ ἐνθαρρύνουν διὰ τὴν εἰσβολὴν καὶ τὴν εἰς αὐτὴν
παροριστὴν τὴν οἱ «Μεγάλα» Φαρισαῖα καὶ ὑποκρι-
ταὶ τῆς ἐποχῆς. Ἄνευ τῆς συνδρομῆς αὐθεντοῦ, ἀπει-
ναζαν τὸν ζυγὸν τῶν Ἀγγλῶν τὰ τέκνα τῆς, ὑπο-
στάνα θυσιάς πολλὰς, θασανιστήρια καὶ θανάτους. Μὲ
ἀπαράμιλλον ἡρωϊσμὸν, ὅσας συνεκίνησε καὶ θὰ συγ-
κινήσῃ αἰωνίως δολοκλήρον τὸν Ἑλληνισμὸν, ὠρισμένα
ἐκ τῶν τέκνων τῆς ἀντιμετώπισαν τὸ ἱερώϊον τῆς ἀγ-
χόνης. Ἦσαν ἤδη εἰς τὴν δημοσιότητα ὠρισμένοι λό-
γοι τῶν μελλοθανάτων τούτων ἡρώων, τοὺς ὁποίους
παραθέτουμεν: Γράφει ὁ Μ. Καραολῆς εἰς τὸν ἀδελφόν
του: «Τὸ ἐκτελεστικὸν συμβούλιον ἀπεφάσισε νὰ ἐκτε-
λεσθῇ. Θλίβομαι, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, διὰ τὸν πόνον
ποῦ θὰ φορτώσῃ ἡ ἐκτέλεσίς μου εἰς τοὺς γεροντικὰς
ὄμους τῶν γονέων μας. Ἀλλὰ ἀφοῦ ὁ Θεὸς μοῦ ἐπε-
φύλαξε τὸ ποτήριον τοῦτο «οὐ μὴ πίνω αὐτό;» γεννη-
θήτω τὸ θελήμα Του!... Ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου τί νὰ λυ-
πῶ; «Ὅν οἱ Θεοὶ φιλοῦσι, νέος ἀποθνήσκει», ἔλεγον
οἱ Πρόγονοί μας. Κατανικήσατε τὸν πόνον σας, μετὰ
μέτωπον σηκωμένον ὕψηλά! Ὁ Ἰάκωβος Πατάτσος
γράφει πρὸς τὴν Μητέρα του: «Ἀγαπημένη μου μη-
τέρα. Χαῖρε. Εὐρίσκωμαι μεταξὺ τῶν Ἀγγέλων. Τὸ
πνεῦμα μου φτερουγίζει γύρω ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Κυ-
ρίου. Θέλω νὰ χαίρῃς, ὅπως καὶ ἐγώ... Τὸ ὄνομά σου
θὰ γραφῇ μετὰ χρυσὰ γράμματα εἰς τὴν Ἱστορίαν, διότι
δέχθηκες νὰ θυσιάσῃς ὁ γιός σου γιὰ τὴν Πατρίδα.
Μὴ κλαίῃς, γιὰ νὰ ἀκούσῃς τὴν φωνὴν μου νὰ φάλλῃ:
«Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος». Ψάλλε καὶ σὺ μαζί μου,
προσεύχου καὶ δόξαζε τὸν Θεὸν σ' ὅλην τὴν ζωὴν
σου». Ὁ Ἀνδρέας Ζάκος ποῦ ἐκτελέσθηκε μαζί μετὰ
ὡς ἀνω γράφει εἰς τοὺς γονεῖς του: «Ἀφοῦ εἴμεθα
Χριστιανοί, πιστεύομεν εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν
καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς φοβίξῃ ὁ θάνατος. Φροντίσατε
νὰ φανῇτε ἀντάξιοι τῆς περιστάσεως. Ὅταν θὰ πά-
ρητε τὸ γράμμα μου, θὰ ἔχω φύγει γιὰ πάντα. Ἡ ὄρα
τοῦ θανάτου πλησιάζει, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου φωλιά-
ζει ἡρεμία...».

Λόγια, τὰ ὁποῖα ραγίζουν καὶ τὴν πέτρινη καρ-
δίαν ἀπὸ συγκίνησιν. Ἑλληνόπουλα, πιστὰ καὶ ἀφο-
σιωμένα εἰς τὸν Χριστόν, καὶ μαχόμενα «γιά τοῦ Χρι-
στοῦ τὴν πίστιν τὴν Ἀγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν
Ἐλευθερίαν», ἐθυσιάσθησαν εἰς τὸν Ἱερὸν ὁμιόν τοῦ
Χριστοῦ, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των, διὰ νὰ βεβαιω-
θῇ ὅτι τοὺς ἀπελευθερωτικούς ἀγῶνας δὲν τοὺς κάνουν
οὔτε οἱ ἄλλοι οὔτε οἱ θρησκευτικῶς ἀδιάφοροι, ἀλλ'
οἱ πιστοὶ εἰς τὸν Χριστόν καὶ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Πα-
τρίδος.